

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

[ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ-ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΑ-ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ]

Ἀρχισυντάκτης : Ἀριστέδης Κ. Οἰκονόμος

ΤΟΜΟΣ 9^{ος} — ΕΤΟΣ 9^{ον}

1881 — 1882

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Η ΔΙΕΚΔΟΥΣΙΣ, ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 12.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

[ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ-ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΑ-ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ]

ΑΥΞΗΣΙΣ ΦΟΡΩΝ.

Εἶναι περίεργον φαινόμενον, ὅτι ὅσον ὁ πολιτισμὸς προάγε-
ται τόσον καὶ οἱ φόροι πολλαπλασιάζονται. Ὁ λαὸς ἐκεῖνος,
ἔστις κατοικῶν ἀγρίαν παραλίαν μόλις ἐκ τῶν ἰχθύων αὐτῆς
ζῇ, ὁποίους φόρους θέλετε νὰ πληρώσῃ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς
ἰχθυοφάγου βαρβαρότητός του; Ἀπ' ἐναντίας παρατηροῦμεν
τοὺς πλουσίους λαοὺς τῶν πεπολιτισμένων περιόδων, ὅσον
πλειότερον προάγονται τόσον πλειότερον νὰ φορολογῶνται.
Ἐν τοιαύταις περιόδοις ὅπως ἡ ζωὴ τῶν ἀτόμων, τοιοῦτο-
τρόπως καὶ ἡ ζωὴ τῶν πολιτειῶν περιβάλλεται λεπτότερον
ἔνδυμα, αἱ ἀνάγκαι καθίστανται ποικιλώτεραι καὶ τὰ μέσα
τῆς ἐπαρκείας αὐτῶν τίθενται εἰς εὐρυτέραν κυκλοφορίαν. Ἡ
ἐποχὴ καθ' ἣν ἐφύλαττον τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν διὰ κόμβου
σχοινίων δὲν ἔχει τι κοινὸν πρὸς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν διπλίζε-
ται ὁλόκληρος στρατιὰ φυλάκων παντὸς εἴδους εἰς ὑπεράσπι-
σιν τῶν ἐν τῷ πολιτισμῷ ἀποκτωμένων μεγάλων καὶ ἀπαν-
ταχοῦ διεσπαρμένων περιουσιῶν. Ἐν τῇ πρώτῃ ἐποχῇ ἕκα-
στος ἐδέσποζεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἀσφαλίσῃ ἐντὸς τῆς ἀκτίνος,
ἣν διέγραφε τὸ βέλος, τὸ δόρυ καὶ ἡ μάχαιρά του· ἐνῶ ἐν τῇ
δευτέρᾳ ἐποχῇ κατασκευάζονται σωροὶ ἀπείρων καὶ πολυδα-
πάνων μηχανισμῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς
χώρας καὶ ἐκτὸς τῶν ὁρίων αὐτῆς ἀφομοιοῦται ἡ ἐπικρά-
τεια πρὸς μεγάλην, ἀπειρον ἀποθήκην εἰς φύλαξιν τῶν ἀνα-
ριθμήτων στοιχείων τῆς καθολικῆς ἰδιοκτησίας.

Ἀλλὰ θὰ ᾔτο ἀτελὴς ἡ ἐκθεσις αὕτη, ἐὰν δὲν εἰσῆρχετο
ΕΤΟΣ 9—ΦΥΛ. 101—ΙΟΥΛΙΟΣ 1881.

ἐν αὐτῇ καὶ ὁ περὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν προσώπων ἕτερος τῆς πεπολιτισμένης περιόδου σκοπὸς, διότι ἐνῶ ἐν τῇ πρώτῃ περιόδῳ ὁ ὀπλίτης διὰ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ κοιμᾶται καὶ διὰ τοῦ ἑτέρου ἐγρηγορεῖ, ἐν τῇ δευτέρᾳ περιόδῳ ἡ πολιτεία ἀναλαμβάνει τὴν προστασίαν τῶν κατὰ μέρος ἀτόμων ὅπως καὶ τοῦ ὅλου συλλήβδην αὐτῶν ἐπὶ δαπάναις ἀναλόγοις πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ ἀσφάλεια τῶν προσώπων καὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν ἡ μόνη αἰτία τοῦ ἐν τῇ νεωτέρᾳ περιόδῳ προδιδασμοῦ τῶν δημοσίων δαπανῶν καὶ ἐπομένως τῶν δημοσίων φόρων. Διότι ὅσα προχωρεῖ ἡ κοινωνία τόσῳ προδιδάσκεται ἡ ἰδέα, ὅτι εἶναι αὕτη μοχλὸς εἰς ἐπιτέλεσιν περαιτέρῳ ἔτι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἔργων. Χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶσιν, ὑπὸ διαφόρους μορφὰς αἱ κοινωνίαι ἐκτελοῦσι γενικὰ ἔργα, τὰ ὅποια μόνη ἡ ἀρχὴ τῆς κοινοκτημοσύνης ἐν τοῖς ἀπολύτοις θεωρήμασιν αὐτῆς ἡδύνατο καὶ νὰ ἐγκαινιάσῃ καὶ νὰ δικαιολογήσῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἑκατοντάδες δισεκατομμυρίων ἐδαπανήθησαν καὶ δαπανῶνται ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ περιόδῳ, εἰς ἐπίτευξιν γενικῶν ἔργων, ἐν τοῖς ὁποίοις ζητεῖται ἡ ὠφέλεια τῆς ἐν τῷ δήμῳ, ἐν τῷ ἔθνει, ἐν τῇ ἀνθρωπότητι λειτουργούσης ἀρχικῆς τῶν ἀνθρώπων κοινότητος, ἄνευ ἰδιαιτέρας πολυπραγμοσύνης πρὸς ἐκείνους οἵτινες ὑπέχουσι τὸ τελικὸν τῆς ἀναγκαίας φορολογίας βάρος.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς φορολογίας ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ περιόδῳ πρέπει νὰ συνδυασθῇ καὶ πρὸς ἑτέραν τάξιν ἰδεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Montesquieu διετύπωσεν ἐν τῷ γενικῷ δόγματι, ὅτι καθόσον ἡ ἐλευθερία τῶν λαῶν προάγεται, κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ φορολογία αὐτῶν ἐπιτείνεται, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, αὐξανομένης τῆς δουλείας, ἡ φορολογικὴ μετριότης ἐπιβάλλεται ὡς ἀνάγκη. Ἐν πρώτοις τὸ δόγμα τοῦτο δεῖται ἱστορικῆς τιнос ἀναλύσεως, διότι μεταξὺ τοῦ δεσποτισμοῦ, ὅστις διὰ τοῦ φορολογικοῦ νόμου λαμβάνει ὀλιγώτερον διὰ τοῦ φορολογικοῦ δὲ αὐθαιρέτου λαμβάνει τὸ ὅλον, καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἥτις εὐλαβεῖται τῆς νομικῆς φορολογίας τοὺς λεπτομερεῖς λογαριασμοὺς, δὲν δύναται γὰρ ὑπάρξῃ σύγκρισις.

Ὅσον δὴποτε μεγάλη καὶ ἂν εἶναι τὰ βάρη τῆς ἐλευθερίας, τὰ βάρη τοῦ δεσποτισμοῦ εἶναι ἀπείρως πλειότερα μεθ' ἑλὴν τὴν λαμβάνουσιν περιβολὴν τῆς ὑποκριτικῆς τυραννίας. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ ἀφήσῃ τις ἀπαρατήρητον καὶ ἐν τῇ τάξει τῆς ἐλευθερίας, ὅτι τὸ καθαρὸν δημοκρατικὸν σύστημα προσαρμόζεται πλειότερον τῆς ἀντιπροσωπικῆς πολιτείας πρὸς τὴν φορολογικὴν μετριότητα. Εἶναι φυσικὸς ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομίᾳ νόμος, ὅτι ὅσον περισσότερον ἐνεργεῖ τις μόνος τὰς ὑποθέσεις του, τόσον ἡ δαπάνη εἶναι μικρότερα, ἐνῶ ἡ μεσολάβησις ἀντιπροσώπων ἐξογκώνει τὴν χρηματικὴν τῶν δημοσίων πραγμάτων ἔννοιαν. Μεθ' ὅλους τοὺς ὑπὲρ τοῦ ἀντιπροσωπευτικοῦ πολιτεύματος διθυράμβους, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν λαῶν δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ λαοί, καὶ εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς ἐπικρατείας δευτέραν καὶ τρίτην προσοχὴν οἱ ἀντιπρόσωποι καταβάλλουσι, διαφυλάττοντες τὴν πρώτην πρὸς ἑτέραν τάξιν πολιτικῶν καὶ ἄλλων συμφερόντων. Τοῦτο εἶναι ἀλήθεια ἀναντίρρητος· ἀλλ' εὗρετε τὸν τρόπον νὰ διέπωνται τὰ ἔθνη ἄνευ ἀντιπροσώπων;

Τὸ εἰρημένον ἐλάττωμα τῶν ἀντιπροσωπικῶν πολιτειῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μεγάλων κατ' αὐτὰς δαπανῶν, ἔχει ἰσχυρὸν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀντιζύγιον ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐξελέγξει τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν ἑκ τῶν πολυτιμωτέρων τῆς ἐλευθέρας πολιτείας ἐφοδίων. Ἐκεῖναι αἱ ἀπόκρυφοι καταβόθραι τῶν δημοσίων χρημάτων, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία τοῦ ἀπολυτισμοῦ, τοῦ φανεροῦ ἢ λεληθότος, διὰ τόσον ζωηρῶν χρωμάτων ζωγραφίζει, δὲν δύνανται κανονικῶς νὰ ὑπάρξωσιν ἐν τῇ ἀντιπροσωπικῇ πολιτείᾳ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι αἱ μεγάλαι συζητήσεις τῆς πολιτείας ταύτης περὶ ἄλλα μᾶλλον ἐλατήρια στρέφονται, ἀλλ' ἡ δημοσιότης τῶν δημοσίων λογαριασμῶν ἀποτελεῖ τὸν φόβον ὅστις, κατὰ τὴν παροιμίαν, φυλάττει τὰ ἔρημα.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, κατὰ μέρος τιθεμένων τῶν παρεκβάσεων, αἵτινες εἶναι εἰμαρμένη ὅλων τῶν θεσμῶν, ἐν τῇ νεωτέρᾳ περιόδῳ τοῦ πολιτισμοῦ ἔτυχε γενικῆς παραδοχῆς ἡ

ιδέα τοῦ Mirabeau, ὅτι ἡ θεωρία τῶν φόρων εἶναι ἡ ἀληθὴς νομοθεσία τῶν λαῶν. "Οἱ οἱ νόμοι τῆς ἐπικρατείας εἶναι ὄργανα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς, τὰ ὅποια δέονται ἐλαίου ὥπως κινηθῶσι. Λοιπὸν ὁ φόρος ἀποτελεῖ τὸ ἔλαιον τῆς πολιτικῆς μηχανῆς, ἄνευ τοῦ ὁποίου τρίβεται αὕτη καὶ εἰς ἀχρηστίαν περιπίπτει. Καὶ δὲν ὑπάρχει κλάδος ἐν τῇ καθόλου δημοσίᾳ διοικήσει, καθ' ἣν ἡ ἐπικρατοῦσα φορολογικὴ ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ ἔννοια νὰ εἶναι ἀλλοτρία· οὐχὶ ὅτι δὲν παρίστανται καὶ πολλὰ δυσαρμονίας στοιχεῖα, ἀλλὰ διότι τὸ σκοπούμενον πάσης δρώσης πολιτείας εἶναι ἡ τελικὴ τῆς ἁρμονίας ἐπιτυχία.

"Ο,τι πλείοτερον ἐπιζητεῖται ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἡ δικαιότερα διανομὴ τοῦ φορολογικοῦ βάρους μεταξὺ ὅλων τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐθνικὴν κοινότητα μελῶν, δηλαδή ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον τοῦ ἐν τῷ ἀπολυτισμῷ σκοπούμενου, ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ προνόμια ἀναπτέρωνουσι τοὺς μὲν, καὶ συντρίβουσι τοὺς δέ, καὶ μάλιστα τοὺς πλείοτέρους. Ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ οὐδεὶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἐπὶ ὑψηλοτέρας βαθμίδος τεθειμένος, ὅτι οἱ ὑπῆκοοι εἶναι πρόβατα ἐμπεπιστευμένα εἰς τὴν ποιμενικὴν τῶν ἡγεμόνων, τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν ὑπουργῶν, διότι ἀπ' ἐναντίας ἐπικρατεῖ μᾶλλον ἡ ἰδέα τῆς τοῦ λαοῦ κυριαρχίας, ἣτις, πληρώνουσα τοὺς μισθοὺς, διατηρεῖ εἰς αὐτήν, μεθ' ὅλας τὰς παραφωνίας, τὸ καθολικὸν πρόσταγμα τῆς ὑπακοῆς. Ὑπὸ τοιαύτας ἰδέας ἡ φορολογία περιβάλλεται ὁσημέραι λαϊκώτερον χαρακτῆρα, καὶ δὲν εἶναι τοῦτο πρόοδος μικρά. Ὅποια διαφορὰ πρὸς τοὺς χρόνους ἐκείνους καθ' οὓς ἐθαυμάζοντο οἱ ἡγεμόνες, οἵτινες δὲν ἐπεβάρυνον πολὺ τοὺς λαοὺς! Σήμερον τοιαύτη ἐπιβαρύνσεως προσωπικὴ ἀξίωσις θὰ ἀπετέλει δίπλωμα ἐκθρονισμοῦ ἐν ταῖς ἀληθῶς ἐλευθέροις πολιτείαις.

Ἄλλ' ὅλοι οἱ λόγοι οὗτοι καὶ ἄλλοι κατόπιν αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ ἀναιρέσωσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ κοινωνικοῦ φαινομένου, ὅτι οἱ προϋπολογισμοὶ τῶν ἐλευθέρων καὶ πεπολιτισμέ-

νων ἐθνῶν εἶναι μᾶλλον τῶν δουλικῶν καὶ ἀπολιτίστων ἐξογκωμένοι. Ἐγκεῖται εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἐλευθερίας μείζων τῆς κοινωνίας πλουτισμός. Ὅσον δέ τις πλείονα ἔχη, τόσον καὶ πλείονα δαπανᾷ. Ἡ ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ δὲν μετανοεῖ διὰ τοῦτο. Ἐνόςῃ αἱ παραγωγικαὶ πηγαὶ τῆς δὲν ξηραίνονται, ἐνόςῃ ἡ προσωπικὴ χρῆσις τῶν δημιουργούντων τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον δὲν περιορίζεται, ἡ κοινωνία πληροῖ τὰν δημόσιον θησαυρὸν ἄνευ γογγυσμοῦ ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ νόμου τῆς ἰσότητος, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς κοινῆς ὠφελείας. Τότε ἡ γενικὴ προσοχὴ στρέφεται μᾶλλον εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὰ ὄργανα τῆς πολιτείας μεταχειρίζονται τὸν δημόσιον θησαυρὸν, καὶ λογοδοσία ζητεῖται πανταχόθεν τῶν ἀξίως καὶ πρεπόντως δαπανωμένων.

Ἐν τοιαύτῃ περιόδῳ τῆς ἀνθρωπότητος ἐκτελοῦνται τὰ μεγαλύτερα τῶν οικονομικῶν τῆς πολιτείας ἔργων. Ὅταν τὰ μέσα ὑπάρχωσιν ἄφθονα, ὅταν ἡ παραγωγὴ ἐπιτείνηται καὶ ἡ κατανάλωσις βελτιοῦται, τότε δὲν ἀπαιτεῖται εἰρή ἡ σειρὰ τῶν ἐκτάκτων ἀνδρῶν, ἵνα δώσωσιν οὗτοι περαιτέρω ἔτι ὥθησιν εἰς τὸν καθολικὸν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀνθρωπότητος προβασμόν. Τοιαῦται περίοδοι ἐν τῇ οικονομικῇ ἱστορίᾳ διαχωρίζουσιν εἰς σταθμοὺς τὸν αἰώνιον δρόμον αὐτῆς, εἰς σταθμοὺς περίξ τῶν ὁποίων ἡ καθολικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου κόσμου κρίσις γίνεται καὶ αἱ τῆς Θεῆς Προνοίας βουλὰὶ τελειοῦνται.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

Ἐὰν ὑπάρχη μάθημα τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ παρακολουθοῦσι τὸν ἄνθρωπον μέχρι τέλους τῆς ὑπάρξεώς του, βεβαίως αὐτὸ εἶναι τὸ μάθημα τῆς οἰκονομίας τῶν πνευματικῶν, ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν συμφερόντων. Ὅλη ἡ τέχνη τοῦ βίου εἰς τὴν οἰκονομίαν ταύτην συνίσταται. Κατὰ τοῦτο διάφορα ὑπάρχουσι

συστήματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὸν σκοπὸν ἄγοντα. Κατὰ μέρος ὁμῶς τιθεμένων τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν στοιχείων τῆς καθόλου ἐκπαιδεύσεως, ὁ ἀναγόμενος εἰς τὰ ὑλικά συμφέροντα κλάδος τοῦ μεγάλου μαθήματος τῆς οἰκονομίας ἐξασκεῖ σωτηριωδεστάτην ἐπὶ τοῦ ὅλου ἐπιρροήν. Ἡ χρηματικὴ οἰκονομία δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐνστικτον, διότι ἐν πολλοῖς παρατηρεῖται μᾶλα γε διδακτόν. Καὶ εἶναι διδακτὸν οὐχὶ κατὰ τοὺς σχολαστικούς τῆς γραμματικῆς τύπους, ἀλλὰ διὰ τῆς ἡμερησίας ἐφαρμογῆς ὑπὸ τὴν πατρικὴν τοῦ διδασκάλου πρόνοιαν.

Ἡ διεθνὴς πεῖρα ἔρχεται εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐρείας ταύτης ἀληθείας. Πολλαχοῦ εἰσῆχθη ἡ ταμειυτικὴ ὡς πρακτικὸν μάθημα ἐξασκήσεως ἐν τῇ κατωτάτῃ ἐκπαιδεύσει. Ἡ ἐν Γαλλίᾳ ἀνάπτυξις τῆς τῶν σχολείων ταμειυτικῆς ἔχει τι ἀληθῶς οἰκοδομικὸν διὰ τοὺς θέλοντας νὰ παραδειγματίζωνται λαοὺς. Τοιουτοτρόπως ἀναγινώσκομεν περὶ αὐτῆς ἐν τῇ «Μικρᾷ Γαλλικῇ Δημοκρατίᾳ» (φύλ. τῆς 27 Μαΐου 1881) τὰ ἐπόμενα :

Ἡ διεύθυνσις τῆς κατωτάτης ἐκπαιδεύσεως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας συνεκέντρωσε τελευταῖον, μετὰ λίαν ἐπαινετῆς δραστηριότητος, τὴν στατιστικὴν τῶν ἐν Γαλλίᾳ Ταμειυτηρίων τῶν Σχολείων κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1881. Συγκρινομένων τῶν πορισμάτων τῆς ἐργασίας ταύτης πρὸς τὰς ἀρχαιοτέρας διετεῖς ἀπογραφάς, τὰς περιλαμβανόμενας ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ Ἐγχειριδίου τοῦ K. Malarte, βεβαιοῦται νῦν πρόςδος κατὰ πολὺ μεγαλειτέρα. Ἰδοὺ οἱ δεικνύοντες αὐτὴν ἀριθμοί. Κατὰ μὲν τὴν 1 Ἰανουαρίου 1877 ὑπελογίζοντο ἐν Γαλλίᾳ 8,033 ταμειυτήρια σχολείων, 143,272 βιβλιάρια ταμειυτικά καὶ 2,984,352 φράγκ. ἐγγεγραμμένα ἐν τοῖς βιβλιαρίοις τούτοις ποσά· κατὰ δὲ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1879 ὑπελογίζοντο 10,440 ταμειυτήρια σχολείων, 177,574 βιβλιάρια ταμειυτικά, καὶ 3,602,621 φράγκων ἐγγεγραμμένα ἐν τούτοις ποσά, κατὰ δὲ τὴν 1 Ἰανουαρίου 1881 ὑπελογίζοντο 14,273 ταμειυτήρια σχολείων, 307,452

βιβλιάρια ταμειυτικά καὶ 6,228,560 φράγκων ἐγγεγραμμένα ἐν τούτοις ποσά.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ὁμιλοῦσι τόσον ἀφ' ἑαυτῶν, ὥστε ἀρκεῖ ἡ προσθήκη ὅτι ἐν διαστήματι μικροτέρῳ τῶν ἐπτὰ ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1881, ἡ Γαλλία ὑπερέβη τὰς λοιπὰς ἐπικρατείας κατὰ πολὺ, ὅσον ἀφορᾷ τὸν νέον τοῦτον κλάδον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ὅστις περιεβλήθη ἐν Γαλλίᾳ τὸν χαρακτήρα μεθοδικῆς καὶ κανονικῆς θεσμοθεσίας, μεγάλου ἠθικοῦ ἀποτελέσματος, τῆς ὁποίας οὐδὲν σχολεῖον θὰ δυνήθῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ στερηθῇ, χάρις εἰς τὰς νέας εὐκολίας, αἵτινες παρέχονται εἰς τοὺς διδασκάλους διὰ τὰς μηνιαίας ἐπὶ τῶν σχολικῶν ταμειυτηρίων ἐργασίας των. Ὑπομιμνήσκομεν δὲ καὶ πάλιν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῶν ταμειυτηρίων τῶν σχολείων ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν ἀπλὴν, εὐκόλον, ἀσφαλῆ καὶ διδακτικὴν μέθοδον, ἣτις διατυπωθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1874 ἐδοκιμάσθη ἐντὸς 14 χιλ. σχολείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τόσον εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν Γάλλων παιδαγωγῶν, ὅσον καὶ εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν μεθ' ὧν οὗτοι ἠκολούθησαν τὴν χαραχθεῖσαν καὶ δοκιμασθεῖσαν καλὴν ὁδόν.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΛΟΞΗΡΑΣ.

Ἐὰν τὸ μικροσκοπικὸν τῆς φυλλοξήρας ἔντομον εἶχε συνείδησιν τῶν πέριξ αὐτοῦ συμβαινόντων, θὰ ἠσθάνετο ὑπερηφάνειαν διότι ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἀμπελοφόρου τμήματος τῆς γῆς ἐνασχολεῖ καὶ βιομηχάνους καὶ ἐπιστήμονας, εἰς κίνησιν θέσαν ἀπανταχοῦ τὴν τῶν πολιτειῶν μέριμναν. Πρόκειται περὶ τοῦ σημαντικωτάτου κλάδου τῆς γεωργικῆς βιομηχανίας, τοῦ καλλιεργοῦντος τὸν πολύτιμον τῆς ἀμπέλου καρπὸν. Ἴνα κρίνῃ τις τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ἐπέθη κατὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κλάδου τούτου τῆς παραγωγῆς, ἀρκεῖ ἡ ἐν κεφαλαίῳ σημείωσις τῶν ἐν Γαλλίᾳ συμβεβηκό-

των· διότι ἐνῶ πρὸ τῆς εἰσβολῆς τῆς φυλλοξήρας ἡ ἔκτασις τῶν Γαλλικῶν ἀμπέλων ὑπελογίζετο εἰς 22,000,000 στρεμμάτων παραγόντων 60,000,000 ἑκατόλιτρα οἴνου ἀξίας 1,800,000,000 νέων δραχμῶν, εἰσελθοῦσα ἡ φυλλοξήρα εἰς τὰ Γαλλικὰ χῶματα κατέφαγε μέχρι τοῦδε ἀμπέλους 5,000,000 στρεμμάτων, τρώγει νῦν ἀμπέλους 6,000,000 στρεμμάτων, καὶ ἐπήνεγκε καταστροφὴν 3,000,000,000 νέων δραχμῶν, ἐξακολουθοῦσα τὴν ὀλεθρίαν ἀποστολὴν τῆς.

Τοιαῦται γεωργικαὶ συμφοραὶ καὶ τὰ ἐπακόλουθα αὐτῶν ἐν τῇ καθόλου συναλλαγῇ δὲν εἶναι βεβαίως ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐλκύουσι παροδικὴν ἀπλῶς προσοχὴν. Τοιουτρόπως βλέπομεν ἀπανταχοῦ ἐξεγειρόμενον τὸ μεγαλεῖτερον ἐνδιαφέρον, μία τοῦ ὁποίου διατύπωσις εἶναι τὸ ἐν Βορδῶ συγκροτηθησόμενον κατὰ τὴν 5 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. Διεθνὲς Συνέδριον κατὰ τῆς φυλλοξήρας. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς τὸ Ἑμπορικὸν Ἐπιμελητήριον καὶ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Βορδῶ, εἰς τὸ Νομαρχιακὸν Συμβούλιον, τὴν Γεωργικὴν Ἑταιρίαν καὶ τὴν Κηπουρικὴν Ἑταιρίαν τῆς Γιβόνδης.

Τὸ προκηρυχθὲν Διεθνὲς κατὰ τῆς Φυλλοξήρας Συνέδριον ἀποβλέπει εἰς τρεῖς σκοποὺς 1) εἰς τὴν συζήτησιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀμυντικῶν κατὰ τῆς φυλλοξήρας μέσων, τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα εἶναι ἡ ὅπου δυνατόν κάλυψις τῶν προσβληθεισῶν ἀμπέλων ὑπὸ παχέος στρώματος ὕδατος, ἡ ἀναφύτευσις κλιμάτων ἐξ Ἀμερικῆς, ἡ χρῆσις ἐντομοφθόρων χημικῶν συσκευῶν, 2) εἰς τὴν διάδοσιν τῶν σχετικῶς πρὸς τὰ μέσα ταῦτα βεβαιωθεισῶν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πείρας ἀληθειῶν, 3) εἰς τὴν ἀνεύρεσιν γενικῶν, π. χ. ἐν τῇ χρηματιστικῇ, μέτρων πρὸς ἀναφύτευσιν τῶν καταστραφέντων ἀμπελώνων. Πρόκειται τοιουτοτρόπως νὰ συναθροισθῇ ἡ πρακτικὴ ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀποκαλύψεις μετὰ τῶν ἐφαρμογῶν τῆς κατὰ τόπους τέχνης τῆς ἀμπελουργικῆς νὰ ἀποτελέσωσι τὸν παράγοντα, ὅνπερ ζητεῖ ὁ κοινὸς κίνδυνος πρὸς ἀποσόβησιν τῆς φοβερᾶς τῆς φυλλοξήρας μάστιγος ἐκ τοῦ προσώπου τῆς πεπολιτισμένης γῆς.

Μένει βεβαίως νὰ ἴδωμεν τὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ὅπου ἡ συνεργασία τῶν ἐθνῶν καλεῖται καὶ λειτουργεῖ, πάντοτε ἐν βῆμα τελεῖται πρὸς τὰ πρόσω, καὶ ἡ πρόοδος, ἔργον οὔσα κοινόν, περιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀλληλεγγύης τὴν ὁποίαν κέκτηται ἡ καθολικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σοφία. Ὑποθέτομεν ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἐκτὸς μὲν οὔσα τῆς ζώνης, ἐν ᾗ ἡ φυλλοξήρα καταστρέφει τὴν δυτικὴν ἀμπελουργίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ταύτης πολὺ μεμακρυσμένη, θέλει ἀπὸ δεούσης κυβερνητικῆς προνοίας ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν μελετῶν καὶ τῶν πορισμάτων τοῦ παρασκευαζομένου Διεθνoῦς κατὰ τῆς φυλλοξήρας Συνεδρίου.

ΑΤΜΟΜΗΧΑΝΑΙ.

Δὲν πρόκειται περὶ μηχανικῆς ἀναλύσεως τῶν φαινομένων τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ τῶν ὅρων καθ' οὓς αὕτη λειτουργεῖ, ἀλλὰ περὶ οἰκονομικῆς ἐξετάσεως τῶν σχετικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς. Ὡς γνωστὸν, ἡ δύναμις τῶν ἀτμομηχανῶν μετρεῖται εἰς ἵππους· ὑπάρχουσι δὲ ἐν τῇ γλώσση τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν περὶ τὰς μηχανὰς διαφόρων κλάδων τῆς βιομηχανίας ἵπποι ἀτμοκίνητοι, ὅπως ἐν τῇ συνήθει τῶν κτηνῶν κατατάξει ἵπποι ζῶντες. Ὅθεν εἶναι γενικῶς παραδεδεγμένον ἐν τῇ ἐξακριβώσει τῶν σχετικῶν δυνάμεων τοῦ ἀτμοκινήτου ἵππου, τοῦ ζώντος ἵππου, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐξῆς ἀναλογία. Εἰς μὲν ἀτμοκίνητος ἵππος (ἡ ὅπερ ταῦτὸν ἀτμοκίνητος μηχανὴ δυνάμει ἐνὸς ἵππου) ἰσοδυναμεῖ πρὸς τρεῖς ζώντας ἵππους (ἡ ὅπερ ταῦτὸν πρὸς τὴν δυνάμιν τριῶν ζώντων ἵππων ὁμοῦ ἐλκόντων), εἰς δὲ ζῶν ἵππος ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἑπτὰ εὐρώστους ἀνθρώπους (πρὸς τὴν δυνάμιν τούτέστι αὐτῶν). Ἐξεταστέον πόσῃ δυνάμει νέαν προσέθηκεν αἱ ἀτμομηχαναὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἥτις πρότερον δὲν ὑπῆρχε.

Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰς πειραματικὰς, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐμφανίσεις τῆς ἀτμομηχανῆς κατὰ τὸ δεύτερον τέταρ-

τον τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ ὡς ἐλαχίστη πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἢ ἐν τῷ κόσμῳ λειτουργία τῶν ἀτμομηχανῶν. Ἡ γενικὴ αὐτῶν χρῆσις χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1850, εἰς τὴν τελευταίαν δὲ εἰκοσιπενταετίαν, 1855—1880, κατεσκευάσθησαν τὰ τέσσαρα πέμπτα τῶν λειτουργουσῶν νῦν ἀτμομηχανῶν. Ὅλαι αἱ ἀτμοκίνητοι τοῦ κόσμου μηχαναὶ ὑπολογίζονται εἰς δύναμιν 46 ἑκατομμυρίων ἵππων· ἐπειδὴ δὲ, ὡς προερρέθη, ὁ ἀτμοκίνητος ἵππος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τρεῖς ζῶντας ἵππους, ἕκαστος δὲ ζῶν ἵππος πρὸς ἑπτὰ ἀνθρώπους, εἶναι φανερόν ὅτι προσετέθη εἰς τὴν λειτουργοῦσαν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ κίνησιν δύναμις 138 ἑκατομμυρίων ἵππων, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς δύναμιν 1036 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, πλεόν τοῦτέστι τοῦ δισεκατομμυρίου! Παρ' ὀλίγον τοῦτέστι διὰ τῆς ἀτμομηχανῆς νὰ διπλασιασθῇ ἡ ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δύναμις! Ἐν τούτοις λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν μόνου τοῦ πραγματικῶς ἐργαζομένου ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει πληθυσμοῦ, ἡ σχετικῶς πρὸς τοῦτον προστεθεῖσα ἀτμοκίνητος δύναμις εἶναι ὡς 2 : 1. Ἐπομένως συνυπολογιζομένης τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ τῆς ἀτμοκινήτου δυνάμεως, ἰδοὺ ὅτι ἡ ἀτμοκίνητος μηχανὴ ἐτριπλασίασε τὴν δύναμιν τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας.

Κατὰ μέρος τιθεμένων τῶν λοιπῶν κρατῶν, αἱ νεώτεραι τῆς καταστατικῆς ἔρευναι διανέμουν τοὺς ἀτμοκινήτους ἵππους μεταξὺ τῶν ἐπομένων πέντε, ὡς ἐξῆς κλιμακῆδόν: Ἡνωμένα Πολιτεῖαι $7\frac{1}{2}$ ἑκατομμύρια, Ἀγγλία 7 ἑκατομμύρια, Γερμανία $4\frac{1}{2}$ ἑκατομμύρια, Γαλλία 3 ἑκατομμύρια, Αὐστρία $1\frac{1}{2}$ ἑκατομμύριον. Τὸ ὅλον τῶν ἀτμοκινήτων ἵππων ἐν ταῖς πέντε ταύταις ἐπικρατεῖαις $23\frac{1}{2}$ ἑκατομμύρια δηλαδή τὸ ἥμισυ περίπου τῶν ὅλων ἐν τῷ κόσμῳ ἀτμοκινήτων ἵππων, ἀναβιβάζομένων ὡς ἐξετέθη εἰς 46 ἑκατομμύρια. Ἐν τούτοις ἐκ τῶν ἀνωτέρω πρὸς τὰς ἐπικρατείας ταύτας σχετικῶν ὑπολογισμῶν λείπουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἀτμομηχαναὶ τῶν σιδηροδρόμων, ὥστε προστιθεμένων καὶ αὐτῶν μένει διὰ τὰς λοιπὰς ἐπικρατείας πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεως

ἐκ τοῦ καθολικοῦ ἀθροίσματος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀτμοκινήτων ἵππων.

Ἐὰν ὑπάρχῃ βιομηχανικὸς κλάδος, ὅστις ἰδιαιτέρως νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς, εἶναι ἀναμφισβητήτως ὁ σιδηροδρομικὸς. Ὅθεν ὑπολογίζεται εἰς 100 δισεκατομμύρια νέων δραχμῶν ἡ δαπάνη τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς θέσεως τῶν σιδηροδρόμων εἰς κίνησιν βιομηχανικὴν, ἐνῶ διὰ τὰς λοιπὰς ἀτμοκινήτους μηχανὰς ἐδαπανήθησαν 65 δισεκατομμύρια νέων δραχμῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀτμοκίνητος μηχανὴ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς 165 δισεκατομμύρια νέων δραχμῶν κεφάλαιον, τοῦ ὁποίου τὸ καταπληκτικὸν ὕψος μόλις δύναται νὰ ἀτενίσῃ τις. Ποῦτος ἐδημιούργησε τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ποῦτος τὸ ἀνέπτυξεν; Ἄς ἀπαντήσῃ ἡ μεγαλοφυΐα, ἥτις συνέλαβε τὴν ἰδέαν καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἥτις ἐκαλλιέργησε τὸν σκοπόν.

ΛΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥ.

Πολλάκις ἐσταματήσαμεν πρὸ τῆς σκέψεως, διατί ὁ ἀνατολικὸς κόσμος ἔσον πλειότερον ἀπομακρύνεται τοῦ δυτικοῦ, τόσον πλειότερον δεικνύει τάσεις προτιμήσεως τοῦ ἀργύρου; Μήπως ὁ χρυσὸς δὲν εἶναι χρώματος λαμπροτέρου; Μήπως ἡ λάμψις αὐτοῦ δὲν εἶναι πλεόν ἐπαγωγός; Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκέψεως ταύτης διέβαινον πολλαὶ ἰδέαι, σχετικαὶ πρὸς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου εἰς τὰ πάτρια. Ἡ Ἀνατολὴ καὶ μάλιστα ἡ ἀπωτέρα Ἀνατολὴ εἶναι ἡ κλασικὴ χώρα τῆς θεοποιήσεως τῶν προγόνων, αἱ παραδόσεις τῶν ὁποίων διαβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μετὰ σταθερότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες ἀποδεικνύονται ἀνίσχυροι. Εἰσέλθετε π. χ. ἐν τῷ Ἰνδικῷ πολιτισμῷ τῆς σήμερον, θὰ νομίσητε ὅτι βλέπετε τοὺς Βραχμᾶνας τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου

λου Ἀλεξάνδρου. Ἡ ἀχανὲς χώρα τῆς Οὐρανίας Αὐτοκρατορίας ἔχει τὸ αἰώνιον σύμβολόν της ἐπὶ τοῦ ὀρθίου ἔτι Σινικοῦ τείχους της. Ἀπὸ τοιούτων ἐννοιῶν στασιμότητος τόσον ἐπιμόνου, μετρώσης τὰς χιλιετηρίδας ὡς ἑκατονταετηρίδας, μεταβαίνοντες εἰς τὴν σταθεράν ἐν τῇ ἀπωτάτῃ Ἀνατολῇ προτίμησιν τοῦ ἀργύρου, μήπως εἴμεθα ἐνώπιον ἐνὸς ἱστορικοῦ αἰνίγματος;

Τελευταῖον ὁ κ. Del Mar πραγματευόμενος περὶ τῆς σχέσεως τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν ἄργυρον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, ὑποστηρίζει, ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ ἄργυρος ἦτο πολυτιμώτερος τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀναβιβάζει τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὸν 15ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. Ἡ χώρα, ἐν ᾗ ἀποκαλύπτεται τὸ γεγονός τοῦτο, εἶναι ἡ ἀρχαία Ἀραβία, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατὰ τὸν Ἀγαθαρχίδαν, γεωγράφον ἑλληνα ζήσαντα ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 2 π. χ. αἰῶνος, ὁ ἄργυρος ἐτιμᾶτο δεκάκις ἀκριβώτερον τοῦ χρυσοῦ. Ἀνάλογα φαινόμενα παρατηρήθησαν ἐν Περσῶν πρὸ τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀφίξεως τῶν Ἰσπανῶν, διότι ὁ χρυσὸς ἐν αὐτῇ ἦτο εὐθηνότερος τοῦ ἀργύρου.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἡ ἐν τῷ σκότει τοῦ χρόνου φεύγουσα μεμακρυσμένη ἐκείνη ἀρχαιότης δίδει καὶ ἄλλα ἱστορικώτερα σημεῖα προσεγγίσεως τῶν δυο πολυτίμων μετάλλων. Τοιούτοτρόπως ἐν Αἰγύπτῳ οἱ νόμοι τοῦ Μενὲς προσδιώριζον τὴν μεταξὺ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ σχέσιν ὡς $2\frac{1}{2} : 1$, κατὰ τοσοῦτον μόνον θεωροῦντες πολυτιμώτερον τὸν χρυσόν. Εἰς μεταγενεστέραν ἐν τούτοις περίοδον παρατηρεῖται ἐπαισθητὴ ὑπερτίμησις τοῦ χρυσοῦ, διότι ἀπὸ διαφόρων ἱστορικῶν πηγῶν προσδιορίζεται ἡ μεταξὺ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ σχέσις εἰς $13\frac{1}{2} : 1$ ἐν Ἀσσυρίᾳ τῷ 708 πρὸ Χριστοῦ, ὡς $13 : 1$ ἐν Περσίᾳ τῷ 500 π. Χ., ὡς $12\frac{1}{2} : 1$ ἐν Σικελίᾳ τῷ 490 π. Χ., ὡς $13\frac{1}{2} : 1$ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ τῷ 420 π. Χ., ὡς $12 : 1$ ἐν Ἑλλάδι τῷ 400 π. Χ. Θέλομεν κατατάξει τὰς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι σήμερον διαχυμάνσεις τῆς σχέσεως τῶν

τιμῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κατὰ τοὺς σχετικούς πίνακας τοῦ κ. Del Mar, Α') ἀπὸ τοῦ τετάρτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος μέχρι τῆς ἐν ἔτει 1492 μετὰ Χριστὸν ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, καὶ Β') ἀπὸ ταύτης μέχρι τοῦ 1878. Ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς ὁ μὲν χρυσὸς ἀποτελεῖ τὴν ὑποτιθεμένην μονάδα, ὁ δὲ σημειούμενος ἀριθμὸς δηλοῖ τὴν εἰς βάρος ποσότητα τοῦ ἀργύρου ἐκείνην, ἥτις ἐν τῇ πλάστιγγι τῶν τιμῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν μονάδα τοῦ χρυσοῦ.

Α'. — Πρὸ Χριστοῦ μὲν ἀπὸ τοῦ 404 μέχρι τοῦ 336 ἔτους ὅτε μὲν 12, ὅτε δὲ 13, ὅτε δὲ 13,33 ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ Πελοπόννησιακοῦ πολέμου μέχρι τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τῷ 340 ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δημοσθένους 14. Ἀπὸ τοῦ 338 μέχρι τοῦ 326 ἐν Ἑλλάδι 11,50. Ἀπὸ τοῦ 343 μέχρι τοῦ 323 ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων 12,50. Τῷ 300 ἐν Ἑλλάδι κατὰ συνέπειαν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν λαφύρων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 10. τῷ 207 ἐν Ρώμῃ 13,70. Τῷ 189 καὶ 186 ἐν Ρώμῃ 10. Ἀπὸ τοῦ 58 μέχρι τοῦ 49 ἐν Ρώμῃ κατὰ συνέπειαν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν λαφύρων τοῦ Καίσαρος 8,93. Τῷ 54 ἐν Ρώμῃ 11,99. — Μετὰ Χριστὸν δὲ ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 37 ἔτους ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου 10,97. Ἀπὸ τοῦ 37 μέχρι τοῦ 41 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Καλιγούλα 12,17. Ἀπὸ τοῦ 54 μέχρι τοῦ 68 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Νέρωνος 11,80. Ἀπὸ τοῦ 69 μέχρι τοῦ 79 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Οὐεσπεσιανοῦ 11,54. Ἀπὸ τοῦ 81 μέχρι τοῦ 96 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Δομιτιανοῦ 11,30. Ἀπὸ τοῦ 138 μέχρι τοῦ 161 ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ἀντωνίνων 11,98. Τῷ 312 ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ Κωνσταντίνου 14,40. Τῷ 864 ἐν τῇ κατὰ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ἡγεμονείᾳ τῶν Καρολιδῶν 12. Τῷ 1260 ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς πόλεσι τῆς Ἰταλίας 12,60. Ἐν Ἀγγλίᾳ τῷ 1344 μὲν 12,09, τῷ 1349 δὲ 11,57, τῷ 1356 δὲ 11,16, τῷ 1401 δὲ 11,16, τῷ 1421 δὲ 10,33, τῷ 1464 δὲ 10,33, τῷ 1465 δὲ 11,16, τῷ 1470 δὲ 11,16, τῷ 1482 δὲ 11,16. Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1351 μὲν 12,30, τῷ 1375 δὲ 12,40, τῷ 1403 δὲ 12,80, τῷ 1411 δὲ 12, τῷ 1451 δὲ 11,70, τῷ

1463 δὲ 11,60. Ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1494 κατὰ τοὺς λοχαριασμοὺς τῶν ἱπποτῶν τοῦ Τευτονικοῦ τάγματος 10,50. Τῷ 1336 ἐν Ὀλλανδίᾳ 10,50. Τῷ 1388 ἐν Γαλλίᾳ 10,75. Τῷ 1492 ἐν Γαλλίᾳ 10,50. Ἐν Ἰσπανίᾳ τῷ 1475 μὲν 10,975, τῷ 1480 δὲ 11,555, τῷ 1483 δὲ 11,675, τῷ 1497 δὲ 10,755, τῷ 1492 δὲ ὅτε ἀνεκαλυφθῇ ἡ Ἀμερικὴ 11.

Β'. — Ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων ἀριθμῶν προκύπτει ὅτι ἐνῶ ἐννέα ἔτη πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς (1482) ἡ διαφορὰ τῆς τιμῆς τοῦ ἀργύρου πρὸς τὴν τοῦ χρυσοῦ ἦτο ἐν Ἰσπανίᾳ ὡς 1 : 11,675, πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς (1497) ἡ διαφορὰ αὕτη κατέπεσεν εἰς 1 : 10,755, τῷ 1641 ἡ ἀναλογία αὕτη ἐλογίζετο ὡς 1 : 14, τῷ 1730 ὡς 1 : 16, τῷ 1772 ὡς 1 : 16, τῷ 1786 εἰς 1 : 16,38. Ἴδου δὲ ὅποια ἦτο ἡ πρὸς τὸν χρυσὸν σχέσις τοῦ ἀργύρου ἐν Λονδίνῳ ἀπὸ τοῦ 1760 μέχρι τοῦ 1878 καθ' ἕκαστον δέκατον τῆς περιόδου ταύτης ἔτος. Τῷ 1760 . . 14,29, τῷ 1770 . . 14,35, τῷ 1780 . . 14,43, τῷ 1790 . . 15,01, τῷ 1800 . . 14,81, τῷ 1810 . . 16,15, τῷ 1820 . . 15,71, τῷ 1830 . . 15,73, τῷ 1840 . . 15,61, τῷ 1850 . . 15,70, τῷ 1860 . . 15,28, τῷ 1870 . . 15,57, τῷ 1878 17,94. Δύο ἔτη πρότερον, κατὰ Ἰούλιον 1876, συνέβη ἡ μεγαλειτέρα τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ὑπερτιμήσεων τοῦ χρυσοῦ σχετικῶς πρὸς τὸν ἄργυρον, διότι κατὰ συνέπειαν τοῦ καταλαβόντος τὸν τελευταῖον πανικοῦ φόβου ἡ σχέσις ἀνέβη εἰς 1 : 19,26.

Οὕτως ἔχουσιν ἐν γενικῇ τινι θεωρίᾳ τὰ φαινόμενα τῶν τιμῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου. Δέκα καὶ πέντε μὲν αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ ὁ ἄργυρος ἦτο ἐν Ἀσίᾳ τιμιώτερος τοῦ χρυσοῦ εἰς τὸ δεκαπλάσιον, ἦτοι 1 μονὰς ἀργύρου = πρὸς 10 μονάδας χρυσοῦ, δέκα καὶ ὀκτὼ δὲ αἰῶνας μετὰ Χριστὸν ὁ χρυσὸς εἶναι ἐν Εὐρώπῃ τιμιώτερος τοῦ ἀργύρου εἰς τὸ εἰκοσάπλάσιον, ἦτοι 1 μονὰς χρυσοῦ = πρὸς 20 μονάδας ἀργύρου.

ΠΕΡΙ ΕΡΑΝΩΝ.

Ἀναγινώσκωμεν ἐν ἄρθρῳ 667 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ὅτι ὅστις ἄνευ δικαιώματος ἢ ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἐπιχειρεῖ δημόσιόν τινα ἔρανον, ἐὰν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν συμπίπτωσι γνωρίσματα χαρακτηρίζοντα τὴν πρᾶξιν ὡς κακούργημα ἢ πλημμέλημα, τιμωρεῖται ὡς ἐπαίτης, καὶ, ἐὰν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιοῦτος, καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, παρεκτὸς τῶν μέτρων ὅσα ὁ νόμος ὀρίζει περὶ τῶν δι' ἰδιαιτέρους σκοποὺς γινομένων ἐράνων, τὰ δὲ συναθροισθέντα χρήματα, φυσικὰ προϊόντα ἢ ἄλλα πράγματα δημεύονται. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 225 τοῦ αὐτοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐὰν δημόσια σωματεῖα εἰσπράττωσι ἀσυγχωρήτους ἐράνους, τιμωροῦνται οἱ μὲν προϊστάμενοι αὐτῶν διὰ φυλακίσεως τὸ πολὺ ἕξ μηνῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς μέχρι ἐκατὸν δραχμῶν, οἱ δὲ λοιποὶ συνέταιροι διὰ φυλακίσεως τὸ πολὺ δύο μηνῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς μέχρι πενήκοντα δραχμῶν. Ὑπάρχει καὶ ἑτέρα λεπτομέρεια, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 66 τοῦ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου 1837 νόμου τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ἐνὸς μέχρι ἕξ μηνῶν καὶ διὰ προστίμου 50—500 δραχμῶν ὁ ἀπευθύνων προσκλήσεις πρὸς τὸ δημόσιον περὶ ἐράνων ἢ συναθροίζων ἐράνους ἢ δίδων τοιούτους, πρὸς συνδρομὴν ἐνεκα ἀποζημιώσεως τῶν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντων προστίμων, ἐξόδων, δαπανῶν καὶ ζημιῶν.

Οὕτως ἔχουσι τὰ κατὰ τοὺς ἐράνους ἐν τῇ νεωτέρᾳ νομοθεσίᾳ. Ἐν δὲ τῇ ἀρχαιότητι τῆς Ἑλλάδος ὁ ἔρανος ἐλειτούργει ὡς κοινωνικὸς θεσμὸς ἐξόχου δημοκρατικοῦ τύπου. Ἐρανος ἐκαλεῖτο εἶδος ἐταιρίας μεταξὺ τῶν πολιτῶν, ἡ ὁποία συνήθροζε τὰς συνεισφοράς αὐτῶν πρὸς ἀποτελέσιν κοινοῦ κεφαλαίου δαπανωμένου εἰς κοινὰς ἐστιάσεις, εἰς χορηγίας πρὸς ἐνδεεῖς καὶ εἰς ἐνέργειαν πολιτικῶν σκοπῶν ἔτι. Τοιαύ-

ται έρανικαί εταιρίαι, τῶν ὁποίων οἱ προϊστάμενοι ἐλέγοντο ἔρα ν ἄ ρ χ α ι καὶ τὰ μέλη ἔρα ν ι σ τ α ι, ὑπῆρχον ἐν ὅλαις ταῖς δημοκρατίαις τῆς Ἑλλάδος, ἐλκύσασαι ἐπὶ πλεῖστον χρόνον τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, τόσον διὰ τὴν οἰκονομικὴν τῶν δύνανται ὅσον καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Ἀπαντῶμεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τὸν θεσμὸν τοῦτον μεγάλῃν ἀσκοῦντα ἐπιρροὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἀνορθώσεως τῶν δυστυχούντων καὶ ἄλλως δεομένων μείζονος χρηματιστικῆς ἀναπτύξεως. Μέχρι τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰσῆρχετο ὁ τοῦ ἔράνου μηχανισμὸς, καὶ βλέπομεν ἐν Διογένει τῷ Λαερτίῳ, ὅτι οἱ σοφισταὶ καὶ «Πρόδικος λόγους ἀναγινώσκοντες ἤρανίζοντο.»

Ἐπὶ τοῦ ἀνὰ χεῖρας θέματος ὁ Κοραΐς ἐν τῇ κατὰ τὸ 1799 Γαλλικῇ ἐκδόσει τῶν χαρακτήρων τοῦ Θεοφράστου ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἔρανος ἦτο ἐνίοτε συνώνυμος τοῦ φόρου, τὸν ὁποῖον ἕκαστος πολίτης ἐπλήρωνε εἰς τὸν δημόσιον θησαυρὸν ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς ἀξίας του, καθὼς καὶ συνώνυμος τῶν λόγῳ καθαρᾷς ἐλεημοσύνης διδομένων, γενικώτερον δὲ ἐσήμαινεν τὸ κοινὸν δεῖπνον τὸ ὁποῖον πολλοὶ φίλοι ἐδίδον πρὸς ἀλλήλους, εἴτε διαδοχικῶς κατὰ τὴν μέθοδον τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ πλούσιοι φίλοι εἶχον εἶδος καθήκοντος διαδοχικῆς ἐστιάσεως τῶν φίλων, εἴτε κατὰ τὴν μέθοδον τῆς εταιριστικῆς συμβολῆς τῶν ἐφοδίων. Ἀλλ' ὑπάρχουσι δύο ἄλλαι ἐπόψεις τοῦ ἔράνου ἐν τῇ προσημειωθείσῃ μελέτῃ τοῦ μεγάλου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος διδασκάλου, τὰς ὁποίας θέλομεν διαλάβει ἐν τοῖς ἐπομένοις.

1) Ἡ Ἀττικὴ ἦτο διηρημένη εἰς 174 τμήματα τὰ ὁποῖα ὠνομάζοντο δ ῆ μ ο ι, διὰ τῶν διαφόρων δὲ ἐνώσεων αὐτῶν ἀπετελοῦντο δέκα φυλαί, ἕκαστη τῶν ὁποίων διηρεῖτο ἀκόμη εἰς τρεῖς συναδελφότητας ὀνομαζομένας φ ρ α τ ρ ί α ς, ἐκαστῇ δὲ πάλιν τούτων ὑποδιηρεῖτο εἰς τριάκοντα κ λ ἄ σ ε ι ς. Οἱ πολῖται τοῦ αὐτοῦ δήμου ἐκαλοῦντο σχετικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους δ ῆ μ ὅ τ α ι, οἱ τῆς αὐτῆς φυλῆς φυ λ ἔ τ α ι, οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας φ ρ ἄ τ ο ρ ε ς, καὶ οἱ τῆς αὐ-

τῆς κλάσεως γ ε ν ῆ τ α ι. Οἱ ἀποτελοῦντες τὰ διάφορα ταῦτα σωματεῖα ἐλογίζοντο ὡς ἀδελφοπεποιημένοι πρὸς ἀλλήλους, διότι εἶχον κοινὰ τοὺς ναοὺς, τὰς ἐορτάς καὶ τὰς θυσίας. Ὅπως ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς θυσίας ταύτας καὶ εἰς τὰ πάντοτε ἐπακολουθοῦντα αὐτὰς γεύματα, ἦσαν ὅλοι ὑπόχρεοι νὰ πληρῶνωσι καθ' ἕκαστον μῆνα ὠρισμένην ὑπὸ τοῦ ἔρανικοῦ νόμου ποσότητα, ἣτις ὡς καὶ τὸ γεῦμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐδαπανᾷτο ἦτο πάλιν ἔρανος. Ὅσοι ἀπέφευγον νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανονισμοὺς τῶν συνεταιρισμῶν τούτων, ὑπεχρεοῦντο διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον των· ἐκαλοῦντο δὲ τὰ εἶδη ταῦτα τῶν δικῶν ἔρα ν ι κ α ι δ ί κ α ι. Ὁ Ἀθηναῖος ὁμιλεῖ περὶ ὅλων τούτων τῶν συνεταιρισμῶν, τῶν ὄντων πολιτικῶν ἅμα καὶ ὀρησκευτικῶν, ὅταν λέγῃ (5, 1, σελ. 185) «οἱ νομοθέται τὰ τε φυλετικὰ δεῖπνα καὶ τὰ δημοτικὰ προσέταξαν, ἔτι δὲ καὶ τοὺς θιάσους, καὶ τὰ φρατρικά, καὶ τὰ ὀργεωνικά λεγόμενα.»

2) Οἱ Ἕλληνες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ προκαταβάλλωσι εἰς τὸν δυστυχούντα φίλον τὰ πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν ὑποθέσεων καὶ τῆς πίστεώς του ἀναγκαῖα κεφάλαια, ἄνευ ἀπαιτήσεως τόκου, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιστροφῆς τῶν προκαταβολῶν των ὅταν ἐπανεέλθῃ ἡ τῆς τύχης εὖνοια. Τοιοῦτοτρόπως δασάκις πλείονα πρόσωπα συναπετέλουν χρηματικὸν κεφάλαιον προωρισμένον εἰς ἀνόρθωσιν κοινοῦ φίλου, τὸ συναθροιζόμενον αὐτὸ ποσὸν ἐκαλεῖτο ἔ ρ α ν ο ς. Ὁ Κασοβὼν ἐπεκτείνει καὶ ἐπὶ τοῦ εἶδους τούτου τοῦ ἔράνου ἕσα ἐρρέθησαν ἤδη ἐπὶ τοῦ μνησιαίου ἔράνου τῆς αὐτῆς φυλῆς, φρατρίας καὶ δημοτικῆς κοινότητος, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὸν νόμων καὶ δικῶν. Ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπῆρχον σωματεῖα ἢ συνεταιρισμοὶ ἔχοντες κοινὸν ταμεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἕκαστον μέλος κατέθετε καθ' ἕκαστον μῆνα ὠρισμένην χρηματικὴν ποσότητα πρὸς βοήθειαν τῶν δυστυχούντων μελῶν, καὶ ὑποθέτει τὰς ἔρα ν ι κ ἄ ς δ ί κ α ς, περὶ ὧν ὁμιλοῦσιν οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς, ὡς δίκας ἐγειρομένας ἐναντίον τῶν δυστυχῶν τούτων, ἐὰν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς τύχης, ἦσαν οὗτοι ἀγνώμονες καὶ

ἄδικοι συγχρόνως. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν φίλων δι' ἔρανον ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸν, ὅταν ἐβελτιοῦτο ἡ θέσις του καὶ ὑπέκειτο ἐνίοτε εἰς νομικὸν πρὸς τοῦτο καταναγκασμόν. Δύναται ὅμως νὰ ἀποδειχθῇ ἐκ πολλῶν χωρίων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ὅτι αἱ ἔρανικαὶ δίκαι ἀπέβλεπον μόνους τοὺς μὴ θέλοντας νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν συνεισφοράν ἢ τὸν ἔρανον. Θὰ ἦτο ἄλλως ἄτοπον νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὑπεβάλλετο εἰς νομικὸν καταναγκασμόν πρᾶξις γενναιότητος, ἣτις ἔδει νὰ μένῃ ἀπολύτως ἐκουσία. Αἱ ἔρανικαὶ δίκαι ἀπέβλεπον τὰς ἀμφισβητήσεις, αἵτινες περὶ τῶν ἔράνων ἐγεννῶντο μεταξὺ τῶν πολιτῶν τῆς αὐτῆς φυλῆς, φρατρίας ἢ δήμου· καὶ τόσῳ μᾶλλον τοῦτο ὅσῳ ἐδικάζοντο κατὰ πάντα μῆνα, ὅπως καὶ οἱ ἔρανοι ἐνηργοῦντο κατὰ πάντα μῆνα.

ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ.

Γαιάνθραξ καὶ σίδηρος, ἰδοὺ ἡ βάσις τῆς νεωτέρας βιομηχανικῆς ἐποχῆς. Καὶ δύναται νὰ ρηθῇ, ὅτι κατὰ τοσοῦτον χώρα τις εἶναι βιομηχανικώτερον ὑπὸ τῆς φύσεως πεπροικισμένη, καθόσον ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῆς ὑπάρχουσιν ἀφθονώτεραι προμήθειας τῶν δύο τούτων πολυτιμωτάτων ἐφοδίων τῆς παραγωγῆς. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Γερμανίαν ἐκ τελευταίας ἐπισήμου δημοσιεύσεως αὐτῆς μανθάνομεν σχετικῶς τὰ ἐπόμενα.

Κατὰ τὴν δεκαετίαν 1870 — 79 τὰ Γερμανικὰ ἀνθρακωρυχεῖα καὶ μεταλλεῖα παρήγαγον τὰς ἐξῆς εἰς ἑκατομμύρια τόνων ποσότητος γαιάνθρακος, ξυλάνθρακος (λιγνίτου) καὶ σιδηρομεταλλεύματος. — Γαιάνθρακες τῷ 1870 μὲν 26,3 τῷ 1871 δὲ 29,3· τῷ 1872 δὲ 33,3· τῷ 1873 δὲ 36,3· τῷ 1874 δὲ 35,9· τῷ 1875 δὲ 37,4· τῷ 1876 δὲ 38,4· τῷ 1877 δὲ 37,5· τῷ 1878 δὲ 39,5· τῷ 1879 δὲ 42, ἥτοι ἀκριβέστε-

ρον 42,025,000 τόνων, ἐξ ὧν 37,674,000 προέρχονται ἐκ τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Πρωσσίας, 507,000 ἐκ τῶν τῆς Βαυαρίας, 3,310,000 ἐκ τῶν τῆς Σαξωνίας, 431,000 ἐκ τῶν τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωραίνης, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκ τῶν ἐτέρων κρατῶν. — Ξυλάνθρακες τῷ 1870 μὲν 7,6· τῷ 1871 δὲ 8,4· τῷ 1872 δὲ 9· τῷ 1873 δὲ 9,7· τῷ 1874 δὲ 10,7· τῷ 1875 δὲ 10,3· τῷ 1876 δὲ 11· τῷ 1877 δὲ 10,7· τῷ 1878 δὲ 10,9· τῷ 1879 δὲ 11,4. — Σιδηρομετάλλευμα τῷ 1870 μὲν 2,9· τῷ 1871 δὲ 3,3· τῷ 1872 δὲ 4,7· τῷ 1873 δὲ 4,8· τῷ 1874 δὲ 3,6· τῷ 1875 δὲ 3,6· τῷ 1876 δὲ 3,5· τῷ 1877 δὲ 3,7· τῷ 1878 δὲ 4· τῷ 1879 δὲ 4,2.

Ἡ εἰς χρηματικὴν ἀξίαν σιδηροπαραγωγή τῆς Γερμανίας ἐν ἔτει 1879 ὑπολογίζεται εἰς 367,171,031 μάρκα (τὸ μάρκον = 1 $\frac{1}{4}$ νέας δραχμῆς), τὰ ὅποια διανέμονται ὡς ἐξῆς μεταξὺ τῶν διαφόρων Γερμανικῶν κρατῶν :

Πρωσία	304,002,347	Ὀλδεμβούργον	1,229,135
Βαυρία	15,844,707	Βρουνσβίκη	2,098,949
Σαξωνία	11,040,952	Ἀνχάλτη	1,248,326
Βυρτεμβέργη	5,397,350	Λιβέκη	91,399
Βάδη	1,992,021	Βρέμη	260,799
Ἑσση	598,252	Ἀμβούργον	664,713
Μακλεμβούργον	373,571	Ἀλσατία Λωραίνη	20,444,664
Θουριγγία	1,636,268	Λουξεμβούργον	247,598

Κατὰ τὸ 1879 ὑπῆρχον ἐν Γερμανίᾳ 306 μὲν ἐργοστάσια ἐνασχολούμενα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν παραγωγὴν χυτοῦ σιδήρου δευτέρας τήξεως, 710 δὲ ἐργοστάσια ἐνασχολούμενα ἀναμῖξ περὶ τε τὸν κλάδον τοῦτον τῆς σιδηρουργικῆς βιομηχανίας καὶ περὶ ἐτέρους. Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων 2,318 κλιβάνων, 1720 εἰργάζοντο. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πληθυσμὸν τῶν ἐργατῶν, ὑπελογίζοντο οὗτοι εἰς 32,625 ἐν οἷς καὶ 217 γυναῖκας. Ἐὸ ὅλινον ποσὸν τοῦ κατεργασθέντος ἐν τοῖς ἐργοστασίοις τούτοις μεταλλεύματος ἀνεβίβάζετο εἰς 516,981

τόνους σιδήρου, ἐξ ὧν περίπου τὸ ἥμισυ προήρχετο ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ τὸ ἥμισυ ἐκ τῶν Γερμανικῶν κλιβάνων. Ἀπὸ τῶν 516,981 τόνων τούτων ἀκαθάρστου σιδήρου παρήχθησαν 448,015 τόνοι χυτοῦ σιδήρου, παντὸς εἶδους, ἀξίας πλέον τῶν 81 ἑκατομμυρίων μάρκων. Τὸ πλεῖστον τοῦ σιδήρου τούτου (227,405 τόνοι) ἐχρησίμευσεν εἰς κατασκευὴν μηχανῶν· ἀκολούθως ἔρχονται οἱ σωλῆνες (58,085 τόνοι), τὰ ἀγγεῖα (32,521 τόνοι) κλπ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω σιδηρουργικῶν πορισμάτων ἡ περὶ τὸν σίδηρον βιομηχανία τῆς Γερμανίας περιέχει 225 ἐργαστάσια, ἀσχολούμενα ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν παραγωγὴν σφυρηλάτου σιδήρου, καὶ 126 ἀσχολούμενα ἀναμιξὶ τόσον εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ὅσον καὶ εἰς ἄλλους. Εἰς 49,159 ἐργάτας ὑπολογίζονται οἱ ἐν τῇ σιδηρουργίᾳ ταύτῃ ἐργαζόμενοι, ἐν οἷς 493 γυναῖκες. Ἐπὶ 4,605 κλιβάνων καὶ σφυρηλατηρίων παντὸς εἶδους 3,296 ἦσαν εἰς ἐνέργειαν. Παρήχθησαν δὲ ἐξ αὐτῶν 1,380,780 τόνοι κατεργασμένου σιδήρου ἀξίας 122,701,000 μάρκων. Ἰδιαιτέρα μνεῖα ἀπαιτεῖται ὡς πρὸς τὰ σιδηρὰ ἐλάσματα καὶ τὰ ἐκ χάλυβος ἔργα. Εἰς 478,344 τόνους ἀναβιβάζεται ἡ παραγωγὴ αὕτη, ἐκ τῶν ὁποίων 23,723 τόνοι εἰς τεμάχια χάλυβος, 10,205 τόν. εἰς πυρόβολα, 2,026 τόν. εἰς μηχανὰς, 254 τόν. εἰς ἐργαλεῖα, 900 τόν. εἰς πλάκας, καὶ τὸ λοιπὸν εἰς διάφορα ἄλλα.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΦΥΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΑΙΩΝ.

Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐθνικῶν γαιῶν πολλὰ ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ ἀπὸ τοῦ γενικοῦ σκοποῦ, ἐν διεφύλαξεν αὐταῖς ἡ ἱστορία, μέχρι τῆς διαθέσεως αὐτῶν, ἣν ἐκανόνισεν ἡ νομοθεσία. Θέλομεν περιορισθῇ εἰς τὰ μέτρα τῆς τελευταίας, ἔχοντες ὡς βάσιν τοὺς ἀπὸ 24 καὶ 25 Μαρτίου 1871 δύο νόμους ΤΠΓ΄

καὶ ΥΛΑ΄ καὶ τὸν τελευταῖον ἐκδοθέντα ἀπὸ 28 Μαρτίου 1880 ΨΛΗ΄.

Α΄. — Κατὰ τὸν πρῶτον ΤΠΓ΄ νόμον οἱ μέχρι τέλους τοῦ 1870 ἐμφυτεύσαντες, ἀδεία ἢ μὴ τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῶν πρώην ἰδιοκτητῶν ὁθωμανῶν, ἐπὶ γαιῶν ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ διαλελυμένων μονῶν, ἀμπέλους, σταφιδαμπέλους, ἐλαίας, μωρέας, ὀπωροφόρα δένδρα, συκέας ἢ ἀναμιξὶ κλήματα ἀμπέλων σταφιδαμπέλων ὡς καὶ πᾶν εἶδος καρποφόρων δένδρων, ἀναγνωρίζονται ἰδιοκτῆται τῶν φυτειῶν ἐπὶ πληρωμῇ τῆς ἐνεστώσης ἀξίας τῆς πεφυτευμένης γῆς, καὶ ἐξαίρουμένων 1) τῶν φυτειῶν τῶν γενομένων ἐπὶ γαιῶν παραχωρηθεισῶν εἰς τρίτους, ἐκτὸς ἂν ἡ παραχώρησις ἀκυρωθῇ δικαστικῶς, 2) τῶν φυτειῶν τῶν γενομένων ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ ἐπισκοπικῶν γαιῶν πολυετῶς ἐκμισθωμένων, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἐκμίσθωσις.

Ἀκολούθως ὁ νόμος διαιρεῖ τὰς φυτείας καὶ ἐκτιμᾷ αὐτάς διὰ δύο ἐπιτροπῶν, καὶ ἀνοίγει στάδιον εἰς ἐνστάσεις τῶν πολιτῶν τὰς ὁποίας, ἐὰν τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον κρίνῃ ἀναγκαῖον, ἐξελέγχει τρίτη ἐπιτροπὴ, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἔχοντος τὴν τελειωτικὴν ἀπόφασιν. Ἡ πληρωμὴ τοῦ τιμήματος καὶ ὁ τρόπος τῆς παραχώρησεως τῶν φυτειῶν κανονίζεται ἐν τῷ 2 καὶ 3 κεφαλαίῳ τοῦ νόμου. Ὡς πρὸς τὸ τίμημα ἀκολουθεῖται ἡ χρεωλυτικὴ μέθοδος, ὡς πρὸς τὴν παραχώρησιν ἐφαρμόζεται ἡ μέθοδος τῶν δηλώσεων.

Β΄. — Κατὰ τὸν δεύτερον νόμον ΥΛΑ΄ δικαίωμα μετοχῆς ἐπὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν ἔχουσι μέχρις ἐκτάσεως 80 στρεμμάτων ξηρικῶν ἢ 40 στρεμμάτων ποτιστικῶν, α΄) πᾶς πολίτης Ἑλλήν ἑγγαμος, β΄) πᾶς πολίτης Ἑλλήν ἀνῆλιξ, ζῶν ἐξ ἰδίας ἐργασίας ἢ περιουσίας, γ΄) πᾶσα χῆρα πολίτου Ἑλλήνος, δ΄) τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ὀρφανὰ ἀνήλικα ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς ὡς καὶ τὰ ὀρφανὰ χήρας ἐλθοῦσης εἰς δεύτερον γάμον· τὸ δικαίωμα τῆς ἀτέκνου χήρας πε-
περιορίζεται εἰς τὸ ἥμισυ· ἡ ἔχουσα τέκνα χήρα, ἐλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον στερεῖται παντὸς δικαιώματος, ἐὰν δὲ ἐξή-

σκησεν ἤδη τὸ δικαίωμα διαρκούσης τῆς χηρείας τῆς, αἱ δυνάμει αὐτοῦ ἀποκτηθεῖσαι γαῖαι διανέμονται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τοῦ πρώτου γάμου ἐξίσου. Ἀπεκλείσθησαν τῆς μετοχῆς εἰς τὴν διανομὴν τῶν ἐθνικῶν γαιῶν 1) οἱ κατὰ τὸν περὶ προικοδοτήσεως νόμον προικοδοτηθέντες καὶ μὴ παραιτήσαντες τὰς εἰς προικοδότησιν ληφθείσας παρ' αὐτῶν γαίας κατὰ τὸν ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1855 νόμον περὶ τῶν ἐκ προικοκτησιῶν καθυστερούντων, 2) οἱ Κρήτες καὶ λοιποὶ ἄποικοι, οἵτινες ἔλαβον δωρεάν ἐθνικὰς γαίας, 3) οἱ κάτοχοι φυτειῶν ἐπὶ ἐθνικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν· ὅσοι ὁμως ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς τρεῖς ταύτας ἐξαιρέσεις ἔλαβον ἢ κατέχουσιν γαίας μικροτέρας τῆς ἐν ἀρχῇ κανονισθείσης κατὰ μέγιστον ὅρον ἐκτάσεως τῶν 80 ἢ 40 στρεμμάτων, δύνανται νὰ λάβωσι τὸ ὑπόλοιπον.

Διανεμητέαι ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Υἱα' νόμον ἅπασαι αἱ καλλιεργούμεναι καὶ καλλιεργήσιμοι ἐθνικαὶ γαῖαι, ὡς καὶ αἱ τῶν διαλελυμένων μονῶν καὶ ἐπισκοπῶν, ἐξαιρουμένων α') τῶν δασῶν κατὰ τὰ προσδιορισμένα ἢ προσδιορισθόμενα ὅρια αὐτῶν καὶ αἱ συστάδην κείμεναι ἀγριελαῖαι, β') αἱ γαῖαι ὅσας ἡ Κυβέρνησις διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἤθελεν προσδιορίσει πρὸς δημόσιον ἢ δημοτικὸν σκοπὸν, γ') αἱ γαῖαι ὅσαι κατὰ τοὺς κειμένους νόμους δύνανται νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς πραγματοποιήσιν γραμματίων φαλαγγιτῶν, Κρητῶν, πυρπολιστῶν, ὀρφανῶν ἢ ἄλλων, ἐὰν οἱ φέροντες τὰ γραμμάτια ταῦτα ὑποβάλλωσι τὴν περὶ πραγματοποιήσεως αἵτησίν των πρὶν ἢ διὰ τὰς αὐτάς γαίας δοθῇ δήλωσις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Υἱα' νόμον, δ') αἱ πολυετῶς ἐκμισθωμέναι ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι ἐνόσω διαρκεῖ ἡ ἐκμίσθωσις, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ λόγος διαλύσεως αὐτῆς (δυναμένων ὁμως τῶν βουλομένων ἐκ τῶν ἐχόντων δικαίωμα διανομῆς νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπὶ τῶν γαιῶν τούτων μερίδα του, ὅτε ἡ παραχώρησις λαμβάνει χώραν μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ἢ, ἐὰν ὑπάρχῃ περίστασις, καὶ προτέραν διάλυσιν αὐτῆς), ε') αἱ ἐπίδικοι γαῖαι αἱ παραχωρηθεῖσαι δυνάμει πιστωτικῶν γραμματίων ἢ ἄλ-

λων νομίμων δικαιωμάτων, ἐκτὸς ἂν ἡ παραχώρησις ἀκυρωθῇ δικαστικῶς, ς') ὅσαι ἐθνικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ γαῖαι δὲν ἀνήκουσιν ἐν ὅλῳ εἰς τὸ δημόσιον μέχρις οὗ διανεμηθῶσι. Ἀκολουθῶς ὁ νόμος προέβη εἰς τὰ τῆς διαιρέσεως καὶ ἐκτιμήσεως τῶν γαιῶν, εἰς τοὺς ὅρους τῆς παραχωρήσεως, διὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆγαγε τὴν μέθοδον τῶν δηλώσεων, ἰδιαιτέρως προνοῶν περὶ τῶν κατόχων καὶ ἰδιαιτέρως περὶ τῶν μὴ κατόχων, καὶ κανονίσας τὴν ἐξόφλησιν τῶν τιμημάτων ἐπὶ τῆς χρεωλυτικῆς βάσεως.

Γ'. — Ἀκολουθῶς ἐξεδόθησαν ἐπὶ τῆς προκειμένης θεσμοθεσίας, σχετικῶς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν ἐθνικῶν φυτειῶν καὶ γαιῶν, νόμοι μὲν οἱ ἐξῆς : α') ὁ Υἱα' τῆς 30 Ἰουλίου 1873, β') ὁ Υἱβ' τῆς αὐτῆς χρονολογίας, γ') ὁ ΦΞΖ' τῆς 24 Δεκεμβρίου 1874, δ') ὁ ΧΖ' τῆς 15 Μαρτίου 1877, ε') ὁ ΧΑΕ' τῆς 29 Ἰουνίου 1877, ς') ὁ ΨΜΓ' τῆς 13 Δεκεμβρίου 1878 καὶ ζ') ὁ ΨΜΔ' τῆς αὐτῆς χρονολογίας, διὰ τῶν ὁποίων συνεπληρώθη ἐκατέρωθεν ὁ μηχανισμὸς τῶν προεκτεθέντων θεσμῶν, ἐξετέθη διαδοχικῶς ἡ προθεσμία τῶν δηλώσεων καὶ τὸ δικαίωμα τῶν καλουμένων εἰς τὴν διανομὴν, ἐν γένει δὲ ἐρρυθμίσθησαν αἱ ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς προκύψασαι λεπτομέρειαι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων ἐξαίρεσιν διαφόρων ἐθνικῶν γαιῶν ἐκ τῆς διανομῆς, ἀπὸ τοῦ 1871 μέχρι τοῦ 1878 ἐξεδόθησαν 38 Β. διατάγματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκηρύχθησαν μὴ ὑποκείμεναι εἰς δήλωσιν πρὸς διανομὴν αἱ ἐξῆς γαῖαι : 1) περίξ τῶν πόλεων καὶ κωμῶν ἐκκλησιαστικαὶ καὶ ἐπισκοπικαὶ, 2) παρὰ τὰς πηγὰς λαματικῶν ὑδάτων ἐν τῷ δήμῳ Ὀλυμπίας, νήσων Πτυχίας, ἐν Κερκύρᾳ, Ἀγίου Ἰωάννου ἐν Μήλῳ, Πολυγώνου Ναυπλίου, αἱ κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Χατζῆ Χρήστου, καὶ τοῦ Λιβαδίου Κοκίστρας ἐν Τριχωνίᾳ, 3) ἐντὸς καὶ περίξ τοῦ φρουρίου Ναυαρίνων, 4) τῆς νήσου Σφακτηρίας, 5) τῆς νήσου Ψυτταλίας, 6) τῶν νήσων Σεπιέντζας (Πορτολέγκο) Ἀγίας Μαρίας καὶ Σχίζας τῶν δήμων Μεθώνης, Βενετίκου Κολλονίδων κλπ. ἐν Πυλῖᾳ, 7) τῆς νήσου Τουρλίδος ἐν Μεσολογγίῳ, 8) τῆς νήσου Κου-

κομίτζας καὶ Κεφάλου ἐν Βονίτζῃ, 9) τῆς νήσου Πλατειᾶς ἐν Ναυπλίῳ, 10) τῆς νήσου Παλαιᾶς καὶ Νέας Καϊμένης ἐν Θήρᾳ, 11) τῆς Γάκας παρὰ τὰ χωρία Βουνὰ καὶ Μπερπάτη ἐν Μαντινείᾳ, 12) τῆς λίμνης Φενεοῦ ἐν Κορινθίᾳ, 13) τῆς λίμνης Κωπαίδος ἐν Λεβαδείᾳ, 14) τῆς περιφερείας τῶν χωρίων Ψάρι, Καπελεῖκο καὶ Μάζι, τῶν θέσεων Βάρδα, Καπελετεῖκο καὶ Ψαρέϊκο, Βουπρασίων ἐν Ἠλείᾳ, 15) τῆς νήσου Καβαλιανῆς Στύρων τῆς Καρυστίας, 16) τοῦ Λειβαδίου καὶ Μυρταρίου Βονίτζης, 17) τῶν θειστικῶν λειβαδίων Εὐρυτανίας, Καλαβρύτων καὶ Τριχωνίας, 18) τοῦ λειβαδίου τῆς διαλελυμένης μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Πόρτες τοῦ δήμου Ἐχίνου Βονίτζης, 19) τοῦ Ἀγίου Φλώρου Καλαμῶν, 20) παρὰ τὸν ποταμὸν Νέδαν τῆς Κυπαρισίας, 21) παρὰ τὴν ἐθνικὴν ὁδὸν ἀπὸ Καλαμῶν εἰς Μεγαλὸύπολιν, 22) τῆς νήσου Σκύρου τῆς Καρυστίας, 23) ἔμπροσθεν τοῦ φρουρίου τῶν Πατρῶν, 24) τῶν ἐκβολῶν Κηφισσοῦ μεταξὺ Φαλήρου καὶ Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ἀττικῆς, 25) τῆς θέσεως Ἁγίος Ἰωάννης, 26) ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Καλαβρύτων, Καρυστίας, Μεγαρίδος, Ὀλυμπίας, Ἀγρινίου, Μεσολογγίου καὶ Λεβαδείας, 27) τῆς Φαληρικῆς παραλίας, 28) τοῦ ρεύματος τῆς Μήλου, 29) ἐν Μακρινείᾳ καὶ Ἀγρινίῳ, 30) τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἐν Θήβαις 31) τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου ἐν Τριχωνίᾳ, 32) ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεγαλοπόλεως, 33) ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λοκρίδος, 34) παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Παμίσου, 35) παρὰ τὸν ποταμὸν Νέδαν καὶ τὴν ἀπὸ Κυπαρισσίας εἰς Πύργον ὁδὸν, 36) παρὰ τὴν ὁδὸν ἀπὸ Καλαμῶν διὰ τοῦ ἁγίου Φλώρου εἰς Τρίπολιν κλπ. 37) τῶν χωρίων Μαραθιά καὶ Βίνιανης τῆς Εὐρυτανίας, 38) τῶν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ φρουρίου Μεσολογγίου.

Δ'.—Κατὰ δὲ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξεδόθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος τῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν ὁ νόμος ΨΛΠ', ὅς τις συνεπλήρωσε τὰ κατὰ τὴν θερμοθεσίαν ταύτην ὡς ἐξῆς, κηρύξας ἀνίσχυρον τὰ πρὸς αὐτὸν ἀντιβαίνοντα ἐκ τῶν προνομοθετημένων.

1. Μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῶν παραχωρητηρίων, οἱ δηλώσαντες γαίας καὶ φυτείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων ΥΛΑ' καὶ

ΤΠς ἀπὸ 25 Μαρτίου 1871, τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν καὶ τοῦ παρόντος, ὡς καὶ οἱ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων των, ὑποχρεοῦνται νὰ πληρῶνωσι τὴν προσωρινὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συνταχθησομένων μέχρι τῆς δεκάτης πέμπτης Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους, πράξεων κατατάξεως, περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ΨΜΔ' ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1878. Διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας ἐκείνας, ὧν ἡ μὲν κατάταξις ἤθελε καθυστερήσει, ἡ δὲ ἐκτίμησις ἐκηρύχθη ὀριστικὴ, δύνανται οἱ δηλώσαντες ἢ οἱ ἐκδοχεῖς αὐτῶν νὰ πληρώσωσι τὴν ἐτησίαν δόσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀριστικῆς ἐκτιμήσεως, ἂν παραδώσωσι πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφόρον, μέχρι τῆς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ὀρισθείσης προθεσμίας, εἰς διπλοῦν δῆλωσιν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἢ ἀγραμμάτου ὄντος, παρ' ἄλλου τῆς ἐκλογῆς του, ὀρίζουσιν τὴν τοποθεσίαν, ἐν ᾗ περιλαμβάνονται καὶ διὰ τῆς ὀριστικῆς ἐκτιμήσεως κανονισθεῖσαν κατὰ στρέμμα τιμὴν. Ἡ δῆλωσις καταχωρεῖται ἐν βιβλίῳ ἐπὶ τούτῳ κρατούμενῳ, ἐπιστρεφομένου τοῦ ἀποσπάσματος αὐτῆς εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον τεθεωρημένου καὶ ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου. Τὸ βιβλίον κλείεται τὴν ἐσπέραν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ὑπὸ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς· ὅπου δὲ τοιαύτη δὲν ὑπάρχει ἢ κωλύεται, ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ Ἐφόρου, συντασσομένης ἐπὶ τοῦ βιβλίου τῆς ἀπαιτουμένης πράξεως μετὰ τὴν καταχώρισιν τῆς τελευταίας δηλώσεως. Ἄν ἡ δῆλωσις δὲν ἐγένετο ἀκριβῆς καὶ συνεπῶς ἡ ἐτησίᾳ δόσις ἐπληρώθη ἐλλειπῶς, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 2 τοῦ νόμου ΨΜΔ'. Διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας, περὶ ὧν οὔτε κατάταξις, οὔτε δῆλωσις ἐγένετο, ἡ ἐτησίᾳ δόσις καταλογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ ΨΜΔ' νόμου.

2. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφόρος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πράξεων κατατάξεως, τῶν δηλώσεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τῆς ἐκτιμήσεως κατὰ στρέμμα τιμὴν, καὶ τῶν βιβλίων τῆς μεταγραφῆς τῶν δηλώσεων διὰ τὰς γαίας καὶ φυτείας τῆς τρίτης κατηγορίας (περὶ ὧν ἐν τέλει τῆς ἡγουμένης

παραγράφου) συντάσσει τούς χρηματικούς πίνακας τῆς προσωρινῆς ἐτησίαις δόσεως καὶ ἀποστέλλει αὐτοὺς πρὸς τὸν Ταμίαν πρὸς εἰσπραξίν. Οἱ καθυστερήσαντες τὴν πληρωμὴν, μέχρι τῆς πρώτης Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ νενομισμένου τόκου ὑπερμερίας.

3. Οἱ δηλώσαντες γαίας καὶ φυτείας καὶ οἱ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀπαλλάσσονται τῆς πληρωμῆς τῆς προσωρινῆς ἐτησίαις δόσεως, ἂν μέχρι τέλους Ἀπριλίου τοῦ 1881 ἐπέδωσαν τῷ ἁρμοδίῳ Οἰκονομικῷ Ἐφόρῳ, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, παραίτησιν τῶν ἐκ τῶν δηλώσεων δικαιωμάτων των ἢ τε δῆλωσις καὶ τὸ ἐπιδοτήριον αὐτῆς συντάσσονται ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου, ὃ δὲ κλητὴρ λαμβάνει, ὡς δικαίωμα, λεπτὰ πεντήκοντα παρὰ τοῦ παραιτουμένου. Εἰς τοὺς παραιτηθέντας δηλωτὰς οὔτε ἡ προκαταβολὴ οὔτε αἱ ἐτησίαι δόσεις, ὅσαι ἐπληρώθησαν, ἐπιστρέφονται· ὑποχρεοῦνται δὲ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίαις δόσεως τοῦ ἔτους 1879.

4. Εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε δηλώσαντας γαίας καὶ φυτείας ἐπιτρέπεται νὰ δώσωσι μέχρι τέλους Ἰουλίου τοῦ 1881 συμπληρωτικὰς δῆλωσεις διὰ τὴν μὴ δηλωθεῖσαν ἑκτασιν, τὴν περιλαμβανομένην ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἀρχικῆς δῆλώσεως, ἂν δὲν ἐδηλώθη πρότερον νομίμως ὑπὸ ἄλλων, ὑποχρέους ὄντας καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐφετεινῆς προσωρινῆς δόσεως. Διὰ τὰς προκειμένας δῆλωσεις ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν νόμων ΥΛΑ' καὶ ΓΠΣΤ'. Τῶν ἀνωτέρω πλεονασμάτων γαιῶν ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις καὶ ἂν οἱ κατέχοντες αὐτὰ ἐδήλωσαν προηγουμένως τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀρχικοῦ ΥΛΑ' νόμου περὶ διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν ὀρισθεῖσαν ἑκτασιν.

5. Αἱ μέχρι τοῦδε δοθεῖσαι δῆλωσεις περὶ φυτειῶν, γενομένων καὶ μετὰ τὴν ὀρισθεῖσαν προθεσμίαν διὰ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ νόμου ΥΠΛΑ' ἀπὸ 30 Ἰουλίου 1873, θεωροῦνται ἔγκυροι.

6. Τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ ἐθνικοῖδιοκτήτων φυτειῶν ἐκδιδόμενα παραχωρητήρια ἀποστέλλονται εἰς τὸν ἁρμοδίον Οἰκονομικὸν Ἐφορον, ὅστις

αὐτὸς ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς εἰδοποιεῖ, ἐπὶ ἀποδείξει, ἰδίᾳ ἕκαστον δηλωτὴν περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παραχωρητηρίου. Οἱ εἰδοποιηθέντες καὶ μὴ ἐπιδόσαντες ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀφ' ἧς προσεκληθήσαν, πρὸς τὸν ἁρμοδίον Ἐφορον παραίτησιν, κατὰ τὴν ἀνωτέρω 3 παράγραφον, εἰσὶν ὑποχρεοὶ νὰ πληρώσωσι τὸ τίμημα καὶ τοὺς ὄρους τῶν σχετικῶν νόμων.

7. Διὰ τὰ πλεονάσματα, τὰ ὅποια ἤθελον τυχὸν ὑπάρχει ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν δηλωθεισῶν γαιῶν καὶ φυτειῶν, καὶ διὰ τὰ ὅποια δὲν ἤθελον δοθῇ συμπληρωτικαὶ δῆλωσεις κατὰ τὴν 4 παράγραφον, θέλουσιν ἐνεργηθῇ τὰ ὀριζόμενα ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου ΥΜΔ'. δὲν ὑπόκεινται ὅμως εἰς ἀπόδοσιν δικαίωματος ἐπικαρπίας πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ τοὺς ἐνοικιαστάς.

8. Οἱ δηλώσαντες γαίας καὶ ἀνεγείραντες ἐπ' αὐτῶν ὑδρομύλους, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου ΧΖ' ἀπὸ 15 Μαρτίου 1877, ὡς καὶ οἱ ἐκδοχεῖς αὐτῶν, ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως παρὰ τῶν ἀναδειχθησομένων, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρὺντος νόμου, ἀγοραστῶν διὰ τε τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ὑδρομύλου καὶ διὰ τὰς καταβληθείσας πρὸς βελτίωσιν τῶν γαιῶν δαπάνας. Ἐπιτροπὴ συγκροτουμένη παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Ἐφόρου, τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἢ τούτων κωλυομένων, ὑπὸ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν των καὶ ἐνὸς πραγματογνώμονος, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, μεταβαίνει ἐπὶ τόπου καὶ προσδιορίζει διὰ πρωτοκόλλου ἡτιολογημένου τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως. Τὸ πρωτόκολλον αὐτὸ θεωρεῖται ἐκτελεστὸν, ἂν δὲν ὑπάρξῃ διαφωνία· ἄλλως, ἀποφασίζει ἀνεκκλήτως ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, πρὸς ὃν ὁ Ἐφορὸς ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ τὸ πρωτόκολλον, παραδεχόμενος μίαν ἐκ τῶν γνώμων, ἢ σχηματίζων ἰδίαν ἐντὸς τῶν ἔρων αὐτῶν. Ἄν ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν διορίσῃ τὸν ἐκ μέρους τοῦ πραγματογνώμονα, δὲν ὀρκίσῃ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ δὲν ἐγχειρίσῃ τῷ Ἐφόρῳ τὴν ἀπαιτουμένην περὶ διορισμοῦ δῆλωσιν μετ' ἀντιγράφου τῆς ἐκθέσεως τῆς ὀρκοδοσίας, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐπὶ ἀποδείξει προσκληθῇ παρὰ τοῦ Ἐφόρου, προσ-

λαμβάνεται ὁ πρόεδρος τοῦ ἁρμοδίου δημοτικοῦ Συμβουλίου, τούτου δὲ κωλυμένου, ὁ νόμιμος ἀναπληρωτής· τὸ αὐτὸ γίνεται, ἂν ὁ πραγματογνώμων δὲν παρευρεθῇ εἰς τὸν τόπον κατὰ τὴν προσδιοριστέαν ἡμέραν τῆς ἐκτιμήσεως, ἢ ἀρνηθῇ νὰ ὑπογράψῃ τὸ πρωτόκολλον.

9. Αἱ δηλωθεῖσαι καὶ μὴ παραχωρητέαι φυτεῖαι κατὰ τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1871 Β. διατάγματος, τοῦ ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ΥΛΑ' νόμου περὶ διανομῆς καὶ διαθέσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς, ὅπερ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς φυτείας κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου ΦΞΖ' ἀπὸ 24 Δεκεμβρίου 1875, καὶ αἱ ἐντὸς τῶν σχεδίων τῶν πόλεων κείμεναι παραχωροῦνται ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτιμήσεως, κατὰ τὰ ὀριζόμενα ἐν τῇ ἡγουμένῃ παραγράφῳ, ἐνεργουμένης ἰδίας δι' ἐκάστην φυτεῖαν καὶ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημερινῆς ἀξίας τῆς γῆς· τὰ δὲ παραχωρητήρια θέλουσιν ἐκδοθῇ μετὰ προηγουμένην καταμέτρησιν. Τὰ ὁδοιορικὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἐπὶ τόπου μετὰβασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα νόμιμος ἀποζημιώσις διὰ τε τὴν ἐκτίμησιν καὶ καταμέτρησιν τῶν φυτειῶν καὶ τῶν ὑδρομύλων, ἐκκαθαριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, καταλογίζονται εἰς βάρος τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ εἰσπράττονται διοικητικῶς, δυνάμει τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερούντων. Οἱ δηλώσαντες γαίας καὶ φυτείας ἐξαιρεθείσας τῆς διανομῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυόντων νόμων καὶ Β. διαταγμάτων, ἐκποιηθείσας δὲ παρὰ τοῦ δημοσίου οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

10. Εἰς τοὺς κατόχους γαιῶν καὶ φυτειῶν, περὶ ὧν διέλαβον οἱ νόμοι ΥΛΑ' καὶ ΤΠΣΤ' καὶ οἱ κατόπιν συμπληρωτικοί, ἐδόθη νέα πρὸς δήλωσιν προθεσμία, διὰ μὲν τὰς γαίας μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου τοῦ 1881, διὰ δὲ τὰς φυτείας, τὰς ἐμφυτευθείσας ἕως τέλους τοῦ 1879, μέχρι τέλους τοῦ 1881, ἂν δὲν ἐδηλώθησαν πρότερον νομίμως. Ἀπὸ δὲ τῆς 16 Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1881 πάντες οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ ΥΛΑ' νόμου δύνανται νὰ δηλώσωσι γαίας διαθέσιμους. Διὰ τὰς δηλώσεις ταύτας τῶν

γαιῶν καὶ φυτειῶν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν προλαβόντων νόμων.

11. Αἱ δηλωθησόμεναι γαῖαι καὶ φυτεῖαι ἀπαλλάσσονται διὰ μόνον τὸ 1881 τῆς ἐτησίης δόσεως, ἀλλ' ὑπόκεινται εἰς δικαίωμα ἐπικαρπίας.

12. Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ μέλλον ἢ διὰ Β. διατάγματος ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς διανομῆς δηλωθεισῶν γαιῶν. Ἐὰν δὲ ἐπέλθῃ που ἀνάκλησις διαταχθείσης ἐξαίρέσεως γαιῶν, ἰσχύουσιν αἱ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐξαιρέσαντος αὐτὰς Β. διατάγματος γεγόμεναι δηλώσεις, ἂν δὲν ἐπεστράφησαν αἱ προκαταβολαί.

13. Οἱ μέχρι τοῦ ἔτους 1879 ἐγκεντρίσαντες ἀγριελαιίας ἐπὶ ἐθνικῶν, ἐπισκοπικῶν ἢ εἰς διαλελυμένους Μονὰς ἀνηκουσῶν γαιῶν, εἴτε ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1856 ΤΛΕ' νόμου περὶ ἐγκεντρίσεως ἐθνικῶν ἀγριελαιῶν, εἴτε μὴ, ἀπολαύουσι τῶν εὐεργετημάτων τοῦ νόμου ΤΠΣΤ' καὶ τῶν κατόπιν συμπληρωτικῶν περὶ τῶν γενομένων ἐμφυτεύσεων ἐπὶ ἐθνικῶν καὶ ἄλλων γαιῶν, ἂν δώσωσι δήλωσιν μέχρι τέλους τοῦ 1881 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νόμου καὶ πληρώσωσι χρηματικὴν προκαταβολὴν δύο δραχμῶν δι' ἕκαστον στρέμμα. Οἱ ἐγκεντρίσαντες ἀγριελαιίας κείμενας ἐπὶ γαιῶν, ὧν ἡ κατοχὴ ἢ ἡ κυριότης ἀνήκει εἰς τρίτον, ὀφείλουσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἀνωτέρω ὀρισθείσης προθεσμίας νὰ δώσωσι δήλωσιν, περιλαμβάνουσιν τὴν θέσιν, τὴν ἔκτασιν, τὰ ὅρια καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ κατόχου ἢ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς γῆς καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐγκεντρισθεισῶν ἀγριελαιῶν, πληρώνοντες ὡς προκαταβολὴν λεπτὰ εἴκοσι καὶ ἕκαστον ἐλαιόδενδρον.

14. Ὁ δηλωτὴς ἐγκεντρισθεισῶν ἀγριελαιῶν τῆς πρώτης κατηγορίας ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς παραχωρητέας ἐκτάσεως, ὁ δὲ τῆς δευτέρας τὸ ἥμισυ τοῦ τιμήματος τῶν δένδρων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ περὶ ἐκποιήσεως τῶν φθαρτῶν κτημάτων νόμου ΙΖ' ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1863. Ἡ ἐκτίμησις καὶ καταμέτρησις ἐνεργεῖται κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀνρ 8 παραγράφῳ ὀριζόμενα, τὰ δὲ ἔξοδα ἐπιβαρύνουσι τὸν

δηλωτήν. Διὰ τὰς ἐγκεντρισθείσας ἀγριελαίας, δι' ὅσας δὲν ἤθελον δοθῇ δηλώσεις, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ σχετικοῦ νόμου περὶ ἐγκεντρίσεως ἀγριελαιῶν.

15. Ἐπὶ τῶν παραχωρητηρίων, τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων περὶ διανομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς καὶ παραχωρήσεως τῶν φυτειῶν, ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἑπουργοῦ δύναται νὰ τεθῇ καὶ διὰ σφραγιστῆρος· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει προσυπογράφει αὐτὰ καὶ ὁ ἀρμόδιος τμηματάρχης.

16. Τὸ τῆς μεταγραφῆς ἐκάστου παραχωρητηρίου γαιῶν ἢ φυτειῶν δικαίωμα προσδιορίζεται εἰς λεπτὰ πεντήκοντα, εἰς ἴσον δὲ ποσὸν καὶ τὸ τῆς ὑποθήκης.

Α. Γ.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑ.

Ὅσοι ὑπολογίζοντες μόνους τοὺς εἰς τὸν δημόσιον θησαυρὸν εἰσαγομένους φόρους, νομίζουσιν ὅτι συνεπλήρωσαν οὕτω τὴν ἀπογραφὴν τῶν οἰκονομικῶν τῆς ἐπικρατείας βαρῶν, ἀτελῇ ἔχουσιν περὶ τούτων ιδέαν. Παρὰ τῇ γενικῇ τοῦ κράτους φορολογίᾳ ὑπάρχει καὶ ἡ τοπικὴ, ἡ ἀπογραφὴ δὲ ἀμφοτέρων δίδει τὴν καθολικὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔννοιαν.

Ἐκ διαφορῶν τῆς καταστατικῆς δημοσιεύσεων κατὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν, γνωρίζομεν περὶ ἑκατέρας τῶν ἐπικρατειῶν τούτων ἀναλογίας ἐνδιαφερούσας σχετικῶς πρὸς τὴν γενικὴν καὶ τοπικὴν φορολογίαν αὐτῶν. Τοιουτοτρόπως ἐν μὲν τῇ Γαλλίᾳ τῷ 1877 ἀνεβιβάζετο εἰς 3,600 ἑκατομμύρια νέων δραχμῶν τὸ ὅλον τῆς γενικῆς καὶ τοπικῆς φορολογίας, ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1878 μέχρι 30 Μαρτίου 1879 εἰς 3,300. Ἀναλογιζομένων τῶν ποσῶν τούτων πρὸς ἕκαστον κάτοικον τῶν χωρῶν τούτων, προκύπτει ὅτι καὶ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει τὸ αὐτὸ φορολογικὸν βάρος, δηλαδή 97 νέων δραχμῶν κατὰ κεφαλὴν. Ἰδιαιτέρα ἀνάλυσις τῶν διαφορῶν κλάδων τῆς φορολογικῆς

καθ' ἑκατέραν τῶν χωρῶν τούτων εἰσπράξεως θέλει χρησιμεύσει εἰς πλεόνα τοῦ θέματος διασάφησιν.

ΑΓΓΛΙΑ. — Κατὰ τὸ προμνησθὲν ἔτος 1878—79, τὰ μὲν δημόσια εἰσοδήματα τὰ εἰσαγόμενα ἐν τῷ τῆς ἐπικρατείας θησαυρῷ ἀνεβιβάζοντο εἰς 2,078,9 ἑκατομμύρια νέων δραχμῶν, τὰ δὲ τοπικὰ εἰσοδήματα, τὰ εἰσαγόμενα ἐν τοῖς τῶν τοπικῶν διοικήσεων ταμείοις, εἰς 1,229,2 ἑκατομμύρια. Ἰδοὺ πῶς κατατάσσονται τὰ εἰσοδήματα ταῦτα κατὰ τοὺς διαφόρους τῶν εἰσπράξεων κλάδους εἰς ἑκατομμύρια πάντοτε νέων δραχμῶν: α) Εἰσοδήματα τοῦ δημοσίου θησαυροῦ· τελωνεῖα 507,9 φόροι ἐπὶ τῆς καταναλώσεως 685, χαρτόσημον 266,8, φορολογία γῆς καὶ οἰκιῶν 68, φόρος τοῦ εἰσοδήματος 217,8, ταχυδρομεῖα 156, τηλεγράφος 33,4, κτήματα στέμματος 10,2, τόκοι προκαταβολῶν 27,3, διάφορα εἰσοδήματα 105,6, ὅλον 2,078,9. β) Εἰσοδήματα τοπικῶν διοικήσεων· ἐν τῇ κυρίως μὲν Ἀγγλίᾳ καὶ Οὐαλλίᾳ γενικὰ εἰσοδήματα 544,6, δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, οἴνων καὶ σιτηρῶν ἐν τῇ πόλει τοῦ Λονδίνου 11,4, διάφοροι εἰσπράξεις ἀπὸ φωταερίου, ὑδάτων, σχολείων, νεκροταφείων, ἀγορῶν, λιμένων καὶ νεωρίων 216,5, ἄλλα εἰσοδήματα 156,7. Ἐν Σκωτίᾳ δὲ καὶ Ἰρλανδίᾳ καθ' ὅλους ὁμοῦ τοὺς κλάδους τῶν τοπικῶν εἰσοδημάτων 300, ὅλον 1,229,2.

ΓΑΛΛΙΑ. — Κατὰ τὸ ἔτος 1877 τὰ μὲν δημόσια εἰσοδήματα, τὰ εἰσαγόμενα ἐν τῷ τῆς ἐπικρατείας θησαυρῷ, ἀνεβιβάζοντο εἰς 2,780 ἑκατομμύρια νέων δραχμῶν, τὰ δὲ τοπικὰ εἰσοδήματα, τὰ εἰσαγόμενα ἐν τοῖς τῶν τοπικῶν διοικήσεων ταμείοις, εἰς 820 ἑκατομμύρια, ὀλιγώτερα ὄντα τῶν ἀντιστοιχῶν Ἀγγλικῶν κατὰ 409,2 ἑκατομμύρια· γνώρισμα κρισιμώτατον τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας διοικητικῆς ἀπὸ τοῦ συγκεντρωτικοῦ καὶ ἀποκεντρωτικοῦ συστήματος διαφορᾶς. Ἰδοὺ πῶς κατατάσσονται τὰ εἰσοδήματα ταῦτα κατὰ τοὺς διαφόρους τῶν εἰσπράξεων κλάδους εἰς ἑκατομμύρια πάντοτε νέων δραχμῶν: α) Εἰσοδήματα τοῦ δημοσίου θησαυροῦ· ἄμεσοι φόροι 391,6, ὅμοιοι φόροι 25,7,

δημόσια κτήματα 16,1, δάση 36,6, μεταγραφή και χαρτόσημον 626, τελωνεῖα 297,6, ἔμμεσοι φόροι 1,045,8, ταχυδρομεῖα 119,5, φόρος 3 τοῖς % ἐπὶ τῶν κινητῶν ἀξιῶν 34,1, τηλεγράφος 19,2, ἐκπαιδευτικὰ εἰσοδήματα 4,5, εἰσοδήματα Ἀλγερίας 27,2, κρατήσεις διὰ πολιτικὰς συντάξεις 19,5, διάφορα εἰσοδήματα 117,6, ὅλον 2,780. 6') Εἰσοδήματα νομαρχιακῶν διοικήσεων· ἔγγειος φόρος 91,9, φόρος ἐπὶ τῶν κινητῶν 26,4, φόρος ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων 9,9, φόρος ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων 33,2, ὅλον 151,4. γ') Εἰσοδήματα τῆς πόλεως τῶν Παρισίων· ἄμεσοι φόροι, ἵπποι καὶ ἄμαξαι, ἄδειαι κυνηγετικαὶ 24, δημοτικοὶ δασμοὶ 128,5, φόροι ἐπὶ τῶν κυνῶν, κοινοτικοί, διάφορα εἰσοδήματα, πρόστιμα, ἐκπαιδευτικοὶ φόροι 61,4, εἰσοδήματα ἀπὸ δημοτικῶν κτημάτων 3,6, ὅλον 217,5. 8') Εἰσοδήματα τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας δήμων· ἄμεσοι φόροι, ἵπποι καὶ ἄμαξαι, ἄδειαι κυνηγετικαὶ 124,7, δημοτικοὶ δασμοὶ 124,5, φόροι ἐπὶ τῶν κυνῶν, κοινοτικοί, διάφορα εἰσοδήματα, πρόστιμα, ἐκπαιδευτικοὶ φόροι, χορηγίαι 123,4, εἰσοδήματα ἀπὸ δημοτικῶν κτημάτων 66,6 δῶρα καὶ κληροδοτήματα 3,3, ὅλον 442,5.

ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΙΠΠΟΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἐνεργοῦνται ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ νομοθετικὰ καὶ κυβερνητικὰ μέτρα. Ἡθέλησε τὸ Κοινοβούλιον νὰ πληροφορηθῇ εἰς ποίαν κατάστασιν διατελοῦσιν οἱ ἵπποσιδηρόδρομοι τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἱρλανδίας, καὶ ἐντὸς ἑξ μηνῶν τὸ ἔμαθε διὰ πάσης καταστατικῆς ἀκριβείας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Σημεῖον ἀγαθὸν τῆς ἀρμονικῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος. Τὸ Κοινοβούλιον ἐκεῖ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπολήγουσι ἔλα τὰ ἐλαττήρια τῆς πολιτικῆς μηχανῆς μετὰ πειθαρχίας, τὴν ὁποίαν

οὔτε νὰ ὀνειρευθῇ δύναται ἡ δόξα τῶν αὐταρχικῶν. Τὰ πορίσματα τῆς κοινοβουλευτικῆς ταύτης ἐν Ἀγγλίᾳ ἐρεῦνης δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ πρὸς ἄλλους λαοὺς, οἵτινες ἢ ἔχουσιν εὐρὺ σύστημα ἱπποσιδηροδρομίας ἢ στερούμενοι τοιούτου εἶναι διατεθειμένοι μίαν ἡμέραν νὰ ἀποκτήσωσι.

Ἐν πρώτοις τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῶν ἱπποσιδηροδρομικῶν ἐπιχειρήσεων δὲν κατεβλήθη ἐν Ἀγγλίᾳ ὁλόκληρον. Τὸ καταβληθὲν μέρος αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς 4,265,655 λίρας στερλίνας, ἐξ ὧν 3,198,483 ἐν τῇ κυρίῳς Ἀγγλίᾳ, 471,976 ἐν Σκωτίᾳ καὶ 595,196 ἐν Ἱρλανδίᾳ. Εἰς τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο πρέπει νὰ προστεθῶσι καὶ 1,426,014 λ. στ. τὰς ὁποίας αἱ ἱπποσιδηροδρομικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐδανείσθησαν, ἥτοι 1,008,154 ἐν Ἀγγλίᾳ (43 τοῖς % τοῦ κεφαλαίου), 358,920 ἐν Σκωτίᾳ (24 τοῖς % τοῦ κεφαλαίου) καὶ 58,940 ἐν Ἱρλανδίᾳ (9 τοῖς % τοῦ κεφαλαίου). Ἡ ἀναλογία ἀμφοτέρων τῶν κατηγοριῶν τῶν ἀνωτέρω ποσοτήτων πρὸς τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον ἐπὶ τοῖς % εἶναι 76,03 ἐν Ἀγγλίᾳ, 56,80 ἐν Σκωτίᾳ, καὶ 90,99 ἐν Ἱρλανδίᾳ, κατὰ μέσον δὲ ὅρον εἰς ὅλον τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον 74,94.

Τὸ δαπανηθὲν ἐν ταῖς ἐργαζομέναις γραμμαῖς κεφάλαιον ἀναδιβάσκεται εἰς 5,453,579 λ. στ. διανεμόμενον ὡς ἑξῆς· 4,320,729 εἰς πάγια σιδηροδρομίας ἔργα, 448,975 εἰς ἵππους, 3,614 εἰς μηχανάς, 303,799 εἰς ἄμαξας καὶ 376,462 εἰς ἔξοδα ἐπισήμων πράξεων καὶ ἄλλα. Ἰδοὺ πῶς ἔχει ἡ δαπάνη αὕτη καθ' ἑκάστον τῶν τριῶν τμημάτων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Ἀγγλία· πάγια ἱπποσιδηροδρομικὰ ἔργα 3,195,356, ἵπποι 324,225, μηχαναὶ 3,614, ἄμαξαι 227,019, ἔξοδα πράξεων καὶ ἄλλα 202,663. Σκωτία· πάγια ἱπποσιδηροδρομικὰ ἔργα 579,617, ἵπποι 83,115, μηχαναὶ 0, ἄμαξαι 44,246, ἔξοδα πράξεων καὶ ἄλλα 135,921. Ἱρλανδία· πάγια ἱπποσιδηροδρομικὰ ἔργα 545,756, ἵπποι 41,635, μηχαναὶ 0, ἄμαξαι 32,534, ἔξοδα πράξεων καὶ ἄλλα 37,878.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μῆκος τῶν ἱπποσιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ΕΤΟΣ 9—ΦΥΛ. 101—ΙΟΥΛΙΟΣ 1881.

ἀνέρχονται αὐταὶ καθ' ὅλον τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον εἰς 368 Ἀγγλικά μίλια (ἕκαστον τοιοῦτον = $1 \frac{1}{10}$ χιλιόμετρον), ἐκ τῶν ὁποίων 196 περιέχουσι διπλᾶς ὁδοὺς (53,26 τοῖς %) καὶ 172 ἀπλᾶς. Εἰδικώτερον ἡ ἔκτασις τῶν γραμμῶν τούτων ἔχει ὡς ἑξῆς: ἐν Ἀγγλίᾳ 269 μίλια, ἥτοι $130 \frac{1}{2}$ εἰς διπλῆν ὁδὸν (48,47 τοῖς %) καὶ $138 \frac{1}{2}$ εἰς ἀπλῆν, ἐν Σκωτίᾳ 50 $\frac{1}{2}$ μίλια, ἥτοι $38 \frac{1}{2}$ εἰς διπλῆν ὁδὸν (76,61 τοῖς %) καὶ $11 \frac{1}{2}$ εἰς ἀπλῆν, ἐν Ἰρλανδίᾳ 48 $\frac{1}{2}$ μίλια, ἥτοι 27 εἰς διπλῆν ὁδὸν (55,67 τοῖς %) καὶ $21 \frac{1}{2}$ εἰς ἀπλῆν. Ἐν γένει τὸ διὰ τὰς ἵπποσιδηροδρομικὰς ταύτας γραμμὰς δαπανηθὲν κεφάλαιον ἀναλογεῖ εἰς 14,819 λ. στ. κατὰ Ἀγγλικὸν μίλιον, εἰδικώτερον δὲ ἐν τῇ κυρίως Ἀγγλίᾳ εἰς 14,681, ἐν Σκωτίᾳ εἰς 16,774 καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ εἰς 13,563.

Ἡ ἐποψίς τῶν ἵπποσιδηροδρομικῶν εἰσοδημάτων περιβάλλεται ἰδιαιτέραν σημασίαν. Ἀνέρχονται ταῦτα εἰς 1,342,933 λ. στ. ἀναγόμενα εἰς τὰς ἑξῆς πηγὰς: ἀπὸ ἐπιβατῶν 1,308,114, ἀπὸ δεματίων 1,131, ἀπὸ ἐμπορευμάτων 2,157, ἀπὸ διαφόρων 31,531. Ἡ ἀναλογία τοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιβατῶν εἰσοδήματος πρὸς τὰ λοιπὰ εἶναι 97,40 τοῖς %. Ἴδου πῶς ἔχουσιν εἰδικώτερον τὰ εἰσοδήματα ταῦτα ἐν τῇ κυρίως Ἀγγλίᾳ 972,513, ἥτοι 949,283 ἀπὸ ἐπιβατῶν (97,61 τοῖς %), 481 ἀπὸ δεματίων, 1,821 ἀπὸ ἐμπορευμάτων καὶ 20,928 ἀπὸ διαφόρων. ἐν Σκωτίᾳ 240,714, ἥτοι 233,608 ἀπὸ ἐπιβατῶν (97,05 τοῖς %), 493 ἀπὸ δεματίων, 320 ἀπὸ ἐμπορευμάτων καὶ 6,283 ἀπὸ διαφόρων. ἐν Ἰρλανδίᾳ 129,706, ἥτοι 125,223 ἀπὸ ἐπιβατῶν (96,54 τοῖς %), 157 ἀπὸ δεματίων, 16 ἀπὸ ἐμπορευμάτων καὶ 4,310 ἀπὸ διαφόρων.

Ἀλλ' ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τούτων πρέπει νὰ ἀφαιρεθῶσιν αἱ δαπάναι τῶν ἵπποσιδηροδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, ἵνα προκύψῃ ἡ καθαρὰ πρόσδοδος αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως καθ' ὅλον τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον ὑπολογίζονται αἱ τοιαῦται δαπάναι εἰς 65,466 λ. στ. διὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ ἔργα, 3,189 διὰ τὰς ἀτμοκινήτους μηχανάς, 501,506 διὰ τὸ ἵππικόν τῶν σιδηροδρόμων, 48,947 δι' ἐπιδιόρθωσιν καὶ ἀνανέωσιν τῶν ἁμαξῶν,

299,121 διὰ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῶν ἵπποσιδηροδρόμων, 194,865 διὰ γενικὰ ἔξοδα, τὸ ὅλον 1,113,094 ὅπερ διανέμεται ὡς ἑξῆς: ἐν Ἀγγλίᾳ 812,876, ἐν Σκωτίᾳ 194,839 καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ 105,379. Ἐπομένως μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀνωτέρω ποσοτήτων τὸ ἀπομένον καθαρὸν εἰσόδημα τῶν Ἀγγλικῶν ἵπποσιδηροδρόμων ἔχει ὡς ἑξῆς: ἐν Ἀγγλίᾳ 159,637, ἐν Σκωτίᾳ 45,875, ἐν Ἰρλανδίᾳ 24,327, καθ' ὅλον δὲ τὸ κράτος 229,839.

Ἡ γενικὴ μὲν ἀναλογία τῶν δαπανῶν πρὸς τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα εἶναι 83,58 τοῖς % ἐν Ἀγγλίᾳ, 80,94 τοῖς % ἐν Σκωτίᾳ καὶ 81,24 τοῖς % ἐν Ἰρλανδίᾳ καθ' ὅλον δὲ τὸ κράτος 82,88 τοῖς %. Ἡ σχετικὴ δὲ ἀναλογία τῶν ἀπαριθμηθέντων εἰδῶν δαπανῶν ἔχει ὡς ἑξῆς ἐπὶ τοῖς % Ἀγγλίας: ὁδοὶ καὶ ἔργα 6,20, ἵππικόν 43,52, ἁμαξαι 4,48, κίνησις 30,21, ἔξοδα γενικὰ 15,50. Σκωτίας: ὁδοὶ καὶ ἔργα 4,30, ἵππικόν 50,53, ἁμαξαι 4,21, κίνησις 13,40, ἔξοδα γενικὰ 27,49. Ἰρλανδίας: ὁδοὶ καὶ ἔργα 6,34, ἵππικόν 49,76, ἁμαξαι 4,15, κίνησις 25,93, ἔξοδα γενικὰ 13,82. Καθ' ὅλον δὲ τὸ κράτος ὁδοὶ καὶ ἔργα 5,88, ἵππικόν 45,34, ἁμαξαι 4,40, κίνησις 26,87, ἔξοδα γενικὰ 17,51. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σχέσιν τῆς πρὸς συντήρησιν τῶν ἁμαξῶν δαπάνης πρὸς τὸ ἀρχικὸν τίμημα τῆς ἀγορᾶς αὐτῶν, ἰδοὺ πῶς ἔχει αὕτη ἐπὶ τοῖς %: ἐν Ἀγγλίᾳ 16,02, ἐν Σκωτίᾳ 18,55, ἐν Ἰρλανδίᾳ 13,43, καθ' ὅλον δὲ τὸ κράτος 16,11.

Ἐν γένει αἱ δαπάναι τῆς κινήσεως τῶν Ἀγγλικῶν ἵπποσιδηροδρόμων δὲν δύναται νὰ εἴπη τις, ὅτι εἶναι ἐπὶ τοῦ αὐστηροτέρου πνεύματος τῆς οἰκονομίας ἐστηριγμέναι. Μόνον τὸ περὶ τοὺς ἵππους μέρος αὐτῶν ἀπορροφᾷ σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ δαπανωμένου ἐν τῇ κυρίως Ἀγγλίᾳ κεφαλαίου. Ἐπομένως ἐγείρεται τὸ ζήτημα τῆς διὰ τῶν ἀτμοκινήτων μηχανῶν ἀντικαταστάσεως τῶν ἵππων, ἥτις ὁμῶς δὲν ἔλαβε σημαντικὰς διαστάσεις, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσημειωθείσης ἀξίας τῶν ἐν χρήσει ἀτμομηχανῶν μὴ ὑπερβάσεως τὰς 3,634 λ. στ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ εἰσιτήριο, ὅπερ πληρώνουσιν οἱ ἐπιβάται,

ἐν μὲν τῇ κυρίως Ἀγγλίᾳ ὀρίζεται τοῦτο εἰς 2 πένας (22 λεπτά), ἐν δὲ τῇ Σκωτίᾳ εἰς 1 $\frac{1}{2}$, πένας (17 λεπτά) καὶ ἐν Ἰρλανδίᾳ εἰς 2 $\frac{1}{2}$, πένας (28 λεπτά). Ἐν τούτοις οἱ τόκοι, τοὺς ὁποίους λαμβάνουσιν οἱ μέτοχοι τῶν Ἀγγλικῶν ἱπποσιδηροδρόμων, εἶναι 4 τοῖς $\%$ ἐν τῇ κυρίως Ἀγγλίᾳ, 5,44 τοῖς $\%$ ἐν Σκωτίᾳ καὶ 3,70 τοῖς $\%$ ἐν Ἰρλανδίᾳ.

NOMIKH TAEIS EN SYPO (1695—1812).

Ἡ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης συνάθροισις τῶν τοπικῶν ἐν Ἑλλάδι ἐθίμων ἀνήκει εἰς εὐρύτατον κύκλον ἰδεῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Μάουρερ ὅταν διέττασε τὸ μέτρον τοῦτο. Δὲν εἶναι ἡ μεταφυτευομένη ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς νομοθεσία, ἥτις δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τῆς ἐθνικῆς ἀνάγκης τοὺς σκοποὺς, ἀλλ' ἡ σπουδὴ τῶν φαινομένων τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ὅπως αὕτη διαρρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῶν πραγμάτων, ἡ σπουδὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν στερεὰν βάσιν τῆς πρακτικῆς τῶν ἐπικρατειῶν ἀποκαταστάσεως ἐν νόμοις καὶ ιδέαις, ἐν συμφέροσι καὶ ἐλπίσι, ἐν γένει καθ' ὅλους τοὺς ὅρους καθ' οὓς τὸ ἐθνικὸν μέλλον τελειοῦται. Ἀπὸ τοιούτων σκέψεων ἀγόμενοι δημοσιεύομεν τὰ κατόπιν τοῦ ἐκτεθέντος κυβερνητικοῦ μέτρου περισωθέντα τῶν τριῶν τελευταίων αἰώνων νόμιμα τῆς νήσου Σύρου, καὶ ὑπὸ ἐθνολογικὴν καὶ ὑπὸ γλωσσολογικὴν ἐποψιν ἱκανῶς περίεργα.

1695 Ἰουνίου 13 E. N. Σύρα.

Τὴν σήμερον συμμαζομένοι ἡμεῖς οἱ κάτωθεν γεγραμμένοι ἐπίτροποι καὶ προεστοί, καὶ ὅλοι οἱ ἐπίτροποι τοῦ παρόντος νησιού, ξεκαθαρίζομεν ἐδῶ παρὼν ὅλας τὰς τάξεις ὅπου ἐσταθήκασι στὸ νησί μας ἀπὸ τὸ ἐκπαλαι, ὡς καθὼς εὐρεθήκαμεν καὶ ἐβεβαιωθήκαμεν ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἀνθρώπους πῶς ἦτον πάντα, καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν εὐρίσκωνται γεγραμμένα, συμφω-

νημένοι ὅλοι εἰς μίαν γνώμην, θέλομεν νὰ τὰ βάλωμεν διαγράφου διὰ νὰ ἀκολουθοῦσιν ὅλοι ὡς καθὼς φαίνονται, καὶ νὰ μὴν σηκώνεται καθ' ἑναὶς νὰ χαλᾷ ταῖς συνήθειαις, διὰ τοῦτο ὅλοι τὰς βεβαιόνομεν πῶς εἶναι ἡ γνώμη μας καὶ ἀπογραφόμεσται ἀπὸ χειρὸς τοῦ Κατζελλέρη τῆς κοινότητός μας.

1. Λέγομεν, ὅτι ὅποιος θέλει νὰ πουλήσῃ κἀνένα πρᾶγμα ἀκίνητον, πρέπει νὰ διαλαληθῇ μὲ τὸν καστελάνον ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου καὶ Ἀγ. Ἰωάννου ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος ὅπου ἔχει προτιμὴ νὰ τὸν ἀγοράζῃ εἰς τέρμινον ἡμ. 10 εἰς ἐκείνους ὅπου εὐρίσκονται ἐπάνω στὸν τόπον, καὶ περάσοντας αἱ 10 ἡμέραι καὶ δὲν ἤθελε γυρέψῃ τὰ δικαιώματά του, νὰ τὰ χάνῃ· ὁ ξενιτεμένος νὰ ἔχῃ τέρμινον ὡς ἓνα χρόνον, ἡγουν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται, ἢ ἂν ἔχῃ ἐδῶ ἐπιτρπικὸν διὰ γιενιᾶ, νὰ τοῦ μηνᾶ νὰ γυρέψῃ τὰ δικαιώματά του, καὶ ἂν δὲν τὰ γυρέψῃ εἰς τὸ τέρμινον τοῦ χρόνου νὰ τὰ χάνῃ. Ὁ σκλάβος ὡς ὅπου νὰ ἔλθῃ στὸν τόπον νὰ στέκωνται τὰ δικαιώματά του καὶ τὸ πρᾶγμα ν' ἀποκόβεται μὲ δύο ἀποκοφτάδες, καὶ διαληγμένον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

2. Λέγομεν ἐπάνω σταῖς γυναῖκες ὅπου ξεπέσωσι, ὅποια ἤθελε ξεπέσει μὲ τὸ θέλημά της, νὰ μὴν ἔχῃ καμμίας λογιῆς δικαιώματα ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, καὶ μάλιστα νὰ εἶναι παιδεμένη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους, καὶ ὅποιος ἄνδρας ἤθελε πάγει νὰ φορτζάρῃ κἀμμίαν γυναῖκα καὶ ἤθελεν εἶσθαι βεβαιωμένος μὲ μαρτύρους νὰ εἶναι κονταναρμένος διὰ τὸ κάτεργον.

3. Στὰ ἀνδρόγυνα ὅποιον μέρος χηρέψῃ καὶ ἔχει παιδιὰ νὰ πέρνουν τὰ παιδιὰ τῶν ἀποθαμένων ὅλα των τὰ πράγματα ὡς κληρονόμοι, καὶ τὸ ζωντανὸν μέρος νὰ εἶναι κρατημένον· ἂν ἴσως καὶ γυρέψῃ νὰ μεταπανδρευθῇ νὰ δίνῃ τῶν παιδιῶν του τὰ τρίτα τῶν πραγμάτων, ἡγουν ἀνίσως καὶ τὰ ρεφρυδάρη καὶ δὲν τὰ κυβερνᾷ· εἰδεμὴ καὶ σταθεῖ ὡς ἂν καλὸς γονέος, κατὰ τὸν θεόν, καὶ τὰ παιδιὰ νὰ εἶναι κρατημένα νὰ κυβερνοῦσι τοὺς γονέους των εἰς ἐκεῖνο ὅπου τῶν χρειάζεται στα γηρατεῖα των κατὰ τὴν δυνάμιν των.

4. Ὅποιος εἶναι ἄκληρος καὶ θέλει νὰ κάμῃ τεσταμέντο

ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματά του, ἤγουν, τὰ προικιά του τῶν κληρονόμων του κατὰ τὰ προικοσύμφωνα ὅπου ἔχομεν, ἤγουν νὰ στρέφονται τὰ πράγματα στὺς πρόσημους, ἂν δὲν κάμουν κληρονόμον, καὶ ἂν καὶ κάμνουν καὶ κληρονόμον καὶ ἀποθάνῃ πάλιν νὰ στρέφονται εἰς τοὺς πρόσημους· παρὰ ὅσα εἶναι κόποι τῶν, ἀγοράδες ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν, νὰ εἶναι νοικοκύρης νὰ ταῖς ἀφίνῃ ὅπου θέλει, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ κόπους ὁλότελα καὶ θέλει ν' ἀφήσῃ ψυχικόν, ν' ἀφίνῃ ἀπὸ τὸ προυκί του στὰ δέκα ἓνα καὶ ὄχι περισσότερον.

5. Σὰν ἀποθάνῃ τὸ ἓνα μέρος ἀπὸ τ' ἀνδρόγυνον καὶ θὲ νὰ μοιράσωσιν οἱ κληρονόμοι μὲ τὸ ζωντανὸν μέρος εἰς ὅλαις τῶν ταῖς ἀγοράδες, νὰ ταῖς μοιράζωσιν ἴσια, καὶ ὅσα ροῦχα ἔχουν, ταῖς φορεσίαις τῶν, τ' ἀνδρίκια ροῦχα νὰ τὰ πέρνῃ τὸ μέρος τ' ἀνδρὸς, καὶ τὰ γυνεκία ροῦχα νὰ τὰ πέρνῃ τὸ μέρος τῆς γυναικὸς, ἐξέχως ἂν ἔχωσι μαλαματικά ἢ ἀσημικά νὰ τὰ μοιράζωσιν ἴσια.

6. Ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ κρισίματα λέγομεν ὅτι ὅποτε περάσουν τριάντα χρόνοι Ν. 30 καὶ δὲν ἤθελεν γυρέψῃ ποτὲ κἀνένας τὰ δικαιώματά του, ὁλότελα νὰ μὴν ἀνεφανισθῇ εἰς κἀμίαν κρίσιν, νὰ μὴν ἔχῃ πλέον δικαιώματα.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τότε ἐπιτρόπων, προκρίτων καὶ λοιπῶν πολιτῶν τὸν ἀριθμὸν 33).

(Τ. Σ.) ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΚΟΜΝΗΝΟΣ ΦΑΝΕΡΟΣ ΚΑΝΤΖΕΛΛΕΡΗΣ.

1761. μηνὸς ἀπριλίου 12. Ε. Ν. Σύρα.

Συμμαζωμένοι ὅλοι ἡμεῖς μεγάλοι καὶ μικροὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀγ. Ἰωάννου ἐπίτροποι καὶ προεστοὶ καὶ τὸ ἐπίλοιπον κοινόν, ὅλοι εἰς μίαν βουλὴν καὶ γνώμην, συμειónομεν καὶ θέλομεν ὅτι ὅλα τὰ καπίτουλα τοῦ νησίου μας ὅπου ἦτον ἔκπαλαι νὰ εἶναι στεραία καὶ ἀμετάθετα, καὶ μερικὰ θέλομεν ὅτι ὅποιος θέλει νὰ κάμῃ ἀλλαξία, ἢ ἀλλαξία καμωμένη ὅπου νὰ εἶναι ἀπὸ πράγμα ἀκίνητον, ξεδιαλίζομεν χωράφι μὲ χωράφι, σπῆτι μὲ σπῆτι, νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ χαλᾶται μήτε ἀπὸ γενιά οὔτε μὲ κολοτεραίαν καὶ νὰ μὴν εἰμπορῇ κἀνένας ἐπί-

τροπος νὰ κάμῃ πρετέντζα κόντρα εἰς αὐτὸ, καὶ διὰ τ' ἀληθὲς ἀπογραφούμεθα καθὼς φαίνεται.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν τότε ἐπιτρόπων, προεστῶν καὶ λοιπῶν πολιτῶν τὸν ἀριθ. 56).

(Τ. Σ.)

ΜΑΡΚΟΣ ΒΑΜΠΑΚΑΡΗΣ ΚΑΝΤΖΕΛΛΕΡΗΣ

1763. Γενάρου 22. Ε. Ν.

Τὴν σήμερον συμμαζωμένοι ἡμεῖς ὅλοι οἱ κάτωθεν ἀπογραμμένοι ἐπίτροποι προεστοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι τοῦ νησίου μας, ξεκαθαρίζομεν ἀνάμεσα εἰς ὅλα τὰ καπίτουλα τοῦ νησίου μας ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἔμπρὸς σταθερόνομεν καὶ ἐτοῦτο καὶ λέμε, πῶς ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου εὐρεθεῖ ἄρρωστος ἢ ἂν εἶναι καὶ καλὰ καὶ θέλει νὰ κάμῃ παραγγελία καὶ διὰ τὴν ψυχὴν του, ἢ διὰ τὰ παιδιὰ του, καὶ ὅ,τι νὰ εἶναι ἐκεῖνα ὅπου θέλει νὰ παραγκείλῃ, νὰ κρᾶζῃ τὸν Καντζελλάρην τῆς ἐκκλησίας νὰ κάμῃ τὴν παραγγελιὰ καὶ ἂν δὲν ἔχῃ καιρὸν νὰ κρᾶζῃ τὸν Καντζελλάρην, νὰ τὸ λέγῃ τοῦ Πάροκου ὅπου θέλει νὰ ἐξαγορεύῃ, εἰδὲ ἀλλέως καὶ κάμῃ παραγκείλῃ μ' ἄλλους ἀνθρώπους ἢ γυναῖκα νὰ εἶναι νούλα αἱ παραγγελίαι τοῦ ὅπου θέλει κάμῃ καὶ ὅλαι αἱ παραγγελίαι ὅπου θέλουν γίνεῖ ν' ἀγρικουῦνται κατὰ τὰ τὶ καπίτουλα ξεδυσαλύζομαι, ὅτι ὅσαι ἄλλαι παραγγελίαι εὐρεθοῦν ὅπου νὰ μὴν εἶναι κατὰ τὰ καπίτουλα νὰ εἶνε νούλες καὶ ἀνώφελες, εὐγάζοντες τὸν καιρὸν τοῦ θαυματικοῦ, καὶ εἰς ἓνα ἐξάφνου θάνατον, καὶ ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος ὅπου ἀτόστου ξέβρει νὰ γράψῃ, νὰ εἶναι καλὴ ἢ παραγγελία του, ἤγουν ὡς δηλοῖ ἀνωθεν κατὰ τὸ καπίτουλον, καὶ διὰ τὸ ἀληθὲς ὑπογραφούμεσται ὡς φαίνεται.

(Τ. Σ.)

Μ. ΒΑΜΠΑΚΑΡΗΣ ΚΑΝΤΖΕΛΛΑΡΙΟΣ.

Εἰς τὰ 1812. Δεκεμβρίου 25.

Ἀγκαλὰ καὶ εἶχανε κάμῃ οἱ προαπερασμένοι μας εἰς τὰ 1695 καπίτουλον, θέλοντες ὅτι ὅποιος εἶναι ἐκεῖνος ὅπου θέλει νὰ πωλήσῃ πρᾶγμα ἀκίνητον, ν' ἀποκόβεται μὲ δύο ἀπο-

κοφτάδες, καὶ οὕτω νὰ τὸ πέρνη ὁ πρύσημος, τὸ ὅποτον αὐτὸ καπίτουλον καλὸν καὶ ἀξιοπαίνεται διὰ ἐτότε καιροῦ, ὅμως προβλέποντας ἡμεῖς τὴν σήμερον ὅτι αἱ παρὸν περιστάσεις ἡλλαξαν, καὶ φέρνει μεγάλην ζημίαν τῆς φτωχολογίας, διὰ ἐτοῦτο ἡμεῖς ἐπίτροποι, προεστώτες καὶ γέροντες, ἐστοχασθήκαμεν καὶ ἐσταθερώσαμεν ἄλλο νέον καπίτουλον εἰς ὄφελος καὶ καλὸν τῆς φτωχολογίας· λοιπὸν ἀπὸ τὴν σήμερον λέμε καὶ δίδομεν ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν ὅποιος θέλει νὰ πουλήσῃ ἐδικὸν τοῦ πρᾶγμα κινήτῳ καὶ ἀκίνητῳ νὰ εἶναι νικοκύρης νὰ τὸ πωλῇ ὅσον εὖδρει, μὲ ἁ λ ἡ θ ε ι α, καὶ ὅχι μὲ καμμία λογῆς ψευτία, δίχως ἀποκοπὴν, θέλει εἰς τὸ ἐνκάντο, θέλει μερικὰ, συμφωνόντες οἱ δύο τους, μὰ πάντα εἰς τὴν κοινήν καντζελλαρίαν, καὶ νὰ διαλαλῶνται πριτὰ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ κοινὸν διὰ ὅσον πρόσμιον εἶναι εἰς τὸν τόπον, καὶ ἕνας χρόνος διὰ τοὺς ξενητεμένους, καὶ ὁπόταν ἔλθῃ ὁ σκλαβομένος· ἂν θελήσῃ ὅμως νὰ δώσῃ ὁ πρόσμιος ὅσα δίνει ὁ ξένος, νὰ ἔχῃ τὴν προτιμήν, δίχως ἐναντιότητα· ἐτζί ζητᾷ ἡ ἀδελφὴ ἀγάπη, ὁμοίως καὶ ὁ κολοτεράνος ἂν δίνῃ ὅσο δίνει ὁ ξένος νὰ μὴν γίνεταί ἐναντιότητα, καὶ ὁ πρόσμιος ἀγροικέται ὅποιος εἶναι πλέον κοντὰ ἢ προτιμή του εἰς ἐκεῖνο ὅπου πουλεῖ, καὶ ὅχι ἀπεκεῖ ὅπου ἦτον πρῶτα τὸ πρᾶγμα ὅπου πουλιέται, καὶ οὕτω λείπουν αἱ ἐνοχλήσεις καὶ τὰ σφάλματα, καὶ ὅποιος ἐναντιωθεῖ εἰς τὰ ἄνωθεν περιεγραμμένα νὰ εἶναι πεδεμένος· οὕτως συμμόγνωμοι ὑπογραφόμεσταν.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τοῦ τότε ἐπιτρόπου καὶ προεστώων, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν πολιτῶν τὸν ἀριθμὸν δεκαεννέα).

(Τ. Σ.)

ΓΙΟΥΣΕΠΕ ΣΑΣΤΡΙΝΑ ΚΑΝΤΖΕΛΑ. κοινότητος.

ΑΓΟΡΑΠΩΛΗΣΙΑ ΕΝ ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΩ. (1808).

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐν τῷ ἡγουμένῳ θέματι ιδέας δημοσιεύομεν καὶ τὸ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀνήκον ἐπόμε-

νον τῆς νήσου Φολεγάνδρου νόμιμον. Ἐν πρώτοις ποιεῖ ἐντύπωσιν ἡ γλωσσικὴ μεταξὺ τῶν δύο νήσων διαφορὰ καὶ τὸ ἀξιωματικώτερον τῆς ἐν Σύρῳ ἐκθέσεως τῶν ἰσχυόντων ἐν αὐτῇ νομικῶν ὁρισμῶν, διατελούσης ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν μείζονα ἀσφάλειαν, τὴν ὁποίαν ἀπήλαυε ἡ κοινότης τῆς Σύρου, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ καθολικισμοῦ καὶ ιδίως τῆς Γαλλίας. Ἡ κοινότης τῆς Φολεγάνδρου εἶχε μᾶλλον περιορισμένον ὀρίζοντα, χωρὶς νὰ ἐμποδίζῃ τὸ παρακλητικὸν πρὸς τὸν τουρκικὸν δεσποτισμὸν ὕψος τῆς νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέραν ἐθνικὴν ζωὴν καὶ αὕτη ἰδιαιτέραν νομικὴν ἐν τοῖς ἐθίμοις διατύπωσιν.

1808 Αὐγούστου 16.

Τάξεις εἶναι οἱ κατὰ καιρὸν πρωτεύοντες, νὰ διοικῶν καὶ νὰ ἐπιστατοῦν εἰς ὅσα εἶναι καλὰ καὶ ὠφέλιμα τῆς κοινότητος. Εἰς ὅσα δὲ πάλιν εἶναι πρὸς ζημίαν καὶ ἀφανισμόν, νὰ τὰ ἀπωθοῦν καὶ νὰ τὰ ἀναιροῦν καὶ νὰ τὰ ἀποφεύγουν μὲ κάθε τρόπον· ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ εἰς τὸ νησίον μας εἶναι πολλὰ ἄτοπα περὶ πωλήσεως πραγμάτων, δηλαδὴ στεκουμένων τῆς γῆς, τόσον ὅπου δὲν μένει μηδεμία πώλησις ἀπείρακτη, καὶ ὅπου νὰ μὴ φέρῃ σκάνδαλον, καὶ θέλοντες νὰ τὰ διορθώσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς, τὴν σήμερον συναχθέντες ἅπαντες οἱ ἐγκάτοικοι εἰς τὴν κοινήν μας καντζελλαρίαν ἱερομένοι, προεστώτες, καὶ οἰκοκύριδες, καὶ ὅλη ἡ κοινότης, ἐσυμβουλευόμεν περὶ τούτου καὶ ἀποφασίζομεν ὅλοι κοινῶς, καὶ ὁμνύομεν εἰς τὴν συνείδησίν μας, εἰς τὸ ἐξῆς ὅταν πωληθῇ κανένα πρᾶγμα σπῆτι, χωράφι, ἀμπέλι, δένδρα καὶ ὅμοια στεκούμενα καὶ ἀκίνητα, νὰ ἐρωτῶνται οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς ὅσοι εἶνε παρὼν εἰς τὸν τόπον ἐπάνω, παιδιά, ἀδέλφια, μεγάλα ἀνέψια, καὶ ἕως πρῶτα ἐξαδέλφια, καὶ νὰ τὰ πέρνη ὁ πλέον συμότερος συγγενής· ἀπὸ δὲ ὅσοι λείπουν εἰς ξενιτείαν, καὶ πουληθῇ πρᾶγμα γονικόν τους, νὰ μὴν ἡμπορῇ ἄλλος τινὰς συγγενής νὰ τὸ πέρνη, εἰμὴ μόνον πατὴρ, καὶ υἱὸς καὶ ἀδελφὸς μὲ τὸν ἀδελφόν, καὶ τινὰς ἄλλος μακροσυγγενής, καὶ τοῦτο εἰς διορίαν χρόνους πέντε, ἀναμεταξὺ δηλαδὴ τῶν πέντε

χρόνων ἢ νὰ ἔρχεται, ἢ νὰ γράφη νὰ τὸ πέρνῃ ἀκολούτως ἀπερνῶντας ὅμως ἢ ἀνωθεν διορίᾳ νὰ μὴν ἔχῃ κινεῖνα διακαίωμα, καὶ νὰ ᾔηται πλέον αὐταὶ αἱ πωλήσεις ἀκαταζήτηται καὶ ἀδιάσπασται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἂν κατὰ καιρὸν ἤθελε φανῇ εἰς κριτὴν τὸ παρὸν μας, νὰ ἔχῃ τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύν, ὡς οὕσα τοπικὴ μας συνήθεια· ὅθεν εἰς ἐνδειξιν ὑπογράφομεθα ἅπαντες μὲ τὰς ἰδίας μας ὑπογραφάς, τυποῦντες αὐτὸ καὶ μὲ τὴν κοινὴν μας σφραγίδα εἰς ἀσφάλειαν. Πρὸς τούτοις παρακαλοῦμεν τὴν κατὰ καιρὸν κρίσιν ὁποίας τάξεως καὶ ἂν ᾔηται, ὅπου ὅποιος ἤθελε κινήθῃ· κακοτρόπως νὰ ἀνατρέψῃ τὴν παροῦσαν τοπικὴν μας συνήθειαν, νὰ μὴ εἰσακούεται διόλου, ἀλλὰ νὰ πληρώνῃ αὐτὸς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς κρίσεως, ὡς ἀναιρέτης τῆς τοπικῆς μας συνήθειας.

ΝΑΥΤΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ.

Ἀπανταχοῦ ἡ ἐμπορικὴ ναυτιλία διατρέχει σπουδαιοτάτην κρίσιν. Ἡ ταχεῖα συγκοινωνία τοῦ ἀτμοῦ ἐνεργεῖ ἀδιάλειπτον πόλεμον κατὰ τῆς βραδείας συγκοινωνίας τῶν ἱστιῶν. Πλεῖστα δὲ ἄλλα αἷτια συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν μακράν, δύναται τις νὰ εἴπῃ, καὶ ἐπίμονον, ἀμφιβολίας διὰ τὰ ναυτικά, περίοδον. Ἐν τούτοις δὲν καθυστεροῦσι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώποις τῆς καταστάσεως λαμβανόμενα μέτρα. Τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1881 ἐν Γαλλίᾳ ψηφισθέντα ὑπὲρ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας νόμον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ νομοθετικὴ πρόνοια συναντᾶται ἐν πολλοῖς, ἰδίως ἐπὶ τῶν ναυπηγικῶν βραβείων, μετὰ τῆς προστατευτικῆς ἀρχῆς. Ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀρχὴ αὕτη συζητήσιμος εἰς τὰς θεωρητικὰς βάσεις τῆς καὶ τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τῆς, ἡ προκειμένη θεσμοθεσία ἀνήκει εἰς κύκλον σπουδαιοτάτων ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας μελετῶν, ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς:

1. Ναυτιλιακὴ ἀτέλεια χορηγεῖται εἰς ὅλα τὰ ἱστιοφόρα

πλοῖα τὰ ἔχοντα χωρητικότητα μικρότεραν τῶν 80 τόνων καὶ εἰς τὰ ἀτμοκίνητα τὰ ἔχοντα χωρητικότητα μικρότεραν τῶν 100 τόνων, ὅταν συνήθως ἐνεργῶσιν ἐσωτερικοὺς πλόας ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα ἢ εἰσέρχωνται ἐντὸς τῶν ποταμῶν. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐμπορικῶν ἐπιμελητηρίων καὶ μετὰ ἔρευναν κατὰ τοὺς κανονικοὺς τύπους ἐνεργουμένην δύνανται ἡ δημοσία διοικήσεις διὰ νέων κανονισμῶν νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τοὺς ὑπάρχοντας τὰς ἀναγκαίας βελτιώσεις ἐν τῷ συμφέροντι τῆς ναυτιλίας.

2. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πλοῖα τῆς μακροπλοΐας, ἡ ὑπὸ τοῦ 225 ἄρθρου τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου (εἶναι τὸ αὐτὸ ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι) ἐπιβαλλομένη ἐπίσκεψις, διὰ νέαν φόρτωσιν γινομένην ἐν Γαλλίᾳ, εἶναι ὑποχρεωτικὴ μόνον ἂν παρῇλθον πλέον τῶν ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεως, ἐκτὸς ὅμως ἂν ὑπέστησαν ἀβαρίας.

3. Αἱ καθιστῶσαι τὴν ἐξ ὁλοκλήρου ἢ ἐν μέρει μεταφορὰν τῆς ἰδιοκτησίας τῶν πλοίων πράξεις ὑπόκεινται λόγῳ μεταγραφῆς εἰς μόνον τριῶν φράγκων πάγιον τέλος, καταργουμένης τῆς ἐναντίας διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 § 2 τοῦ νόμου τῆς 28 Φεβρουαρίου 1872.

4. Εἰς συμφηφισμόν τῶν βαρῶν, τὰ ὁποῖα τὸ τελωνιακὸν δασμολόγιον ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ναυπηγοῦντας θαλάσσια πλοῖα, παρέχονται αὐτοῖς αἱ ἐπόμενοι χρηματικαὶ ἐπιχορηγήσεις καθ' ἑκάστον ἀκαθάριστον τόνον χωρητικότητος: Διὰ τὰ ἐκ σιδήρου ἢ ἐκ χάλυβος πλοῖα, 60 φράγκα· διὰ τὰ πλέον τῶν 200 τόνων ἐκ ξύλων πλοῖα, φρ. 20· διὰ τὰ ἑλαττον τῶν 200 τόνων ἐκ ξύλου πλοῖα, φρ. 10· διὰ τὰ μικτὰ πλοῖα, φρ. 40, θεωρουμένων ὡς τοιούτων τῶν ἐχόντων τὸ περικάλυμμα μὲν ξύλινον, τὰς δοκοὺς δὲ καὶ τὰ πλάγια στηρίγματα ἐκ σιδήρου ἢ χάλυβος καθ' ὁλοκληρίαν· διὰ τὰς ἐπὶ ἀτμοκινήτων πλοίων κινητικὰς μηχανὰς καὶ τὰ βοηθητικὰ αὐτῶν μηχανήματα, ὡς ἀτμοκινήτους ἀντλίας, κινητῆρας, βαροῦλκα, μηχανοκίνητα ἀνεμιστήρια καὶ τοὺς σχετικοὺς λέβητας καὶ σωληνάς, 12 φρ. κατὰ 100 χιλιόγραμμα.

6. Πᾶσα μεταβολή τοῦ πλοίου, ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὐξήσιν τῆς χωρητικότητος, παρέχει δικαίωμα εἰς ἐπιχορήγησιν ὑπολογιζομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω διατιμῆσεως, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν τόνων τῆς αὐξήσεως τῆς χωρητικότητος. Ἡ ἐπιχορήγησις, ὅσον ἀφορᾷ τὰς κινητικὰς μηχανὰς καὶ τὰ βοηθητικὰ μηχανήματα, δίδεται μετὰ τὴν τοποθέτησιν των καὶ μετὰ τὴν τελείωσιν τοῦ πλοίου. Ἐν περιπτώσει ἀλλαγῆς τῶν λεβήτων, δίδεται εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πλοίου ἐπιχορήγησις φρ. 8 κατὰ 100 χιλιόγραμμα τῶν τιθεμένων νέων λεβήτων (ἄνευ τῶν σωλήνων) καὶ ὅταν οὗτοι εἶναι γαλλικῆς κατασκευῆς.

6. Αἱ ἐν τοῖς ἀρθροῖς 4 καὶ 5 ὀριζόμεναι ἐπιχορηγήσεις πληρόνονται, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ πλοίου ἐπισήμου ἐγγράφου, τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ πλησιεστέρου εἰς τὸν τόπον τῆς τοῦ πλοίου κατασκευῆς τελωνείου.

7. Καταργεῖται τὸ διὰ τῶν νόμων τῆς 19 Μαΐου 1866 ἀρθρ. 1 καὶ τῆς 17 Μαρτίου 1879 ἀρθρ. 2 εἰσαχθὲν σύστημα τῆς εἰς ἀτέλειαν παραδοχῆς.

8. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ναυπηγούμενα κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, οἱ ναυπηγοὶ θέλουσι λάβει τὰς ἐπιχορηγήσεις, τὰς ὁποίας ὀρίζει τὸ ἀρθρον 4, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ὅλου τῶν τελωνιακῶν δασμῶν τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τῆς συμβατικῆς διατιμῆσεως σχετικῶς πρὸς τὰς ξένας ὕλας, τῶν ὁποίων ἐπέτυχον τὴν ἀτελῆ εἰσαγωγὴν πρὸς κατασκευὴν τῶν πλοίων τούτων.

9. Πρὸς συμφηφισμόν τῶν ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἐπιβαλλομένων βαρῶν ἀπὸ τῆς ναυτολογίας καὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, χορηγεῖται διὰ μίαν περίοδον δέκα ἐτῶν, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου, ἐπιχορήγησις εἰς τὰ ἱστιοφόρα καὶ ἀτμοκίνητα Γαλλικὰ πλοῖα, τὰ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μακροπλοῖαν ἀσχολούμενα, προσδιοριζομένη, κατὰ τόνον καθαρᾶς χωρητικότητος καὶ κατὰ χιλιάδα μιλίων διαπλευσθέντων, ἂν μὲν τὰ πλοῖα κατεσκευάσθησαν ἐν Γαλλίᾳ εἰς 1 ¹/₂ φράγκον, ἀφ' ἧς ἐξέλθωσι τῶν ναυπη-

γείων καὶ ἐλαττουμένη εἰς τὸ ἑξῆς ἐνιαυσίως κατὰ 0 φρ. 075 προκειμένου περὶ πλοίων ξυλίνων ἢ μικτῶν καὶ 0 φρ. 05 προκειμένου περὶ πλοίων σιδηρῶν, ἂν δὲ τὰ πλοῖα κατεσκευάσθησαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς ³/₄ τοῦ φράγκου. Τὰ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου ἀποκτήσαντα τὴν Γαλλικὴν ἐθνικότητα πλοῖα ἐξομοιοῦνται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιχορήγησιν, πρὸς τὰ κατασκευασθέντα ἐν Γαλλίᾳ πλοῖα. Ἡ ἐπιχορήγησις αὐξάνει κατὰ 15 τοῖς ⁰/₁₀₀ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀτμοκίνητα τὰ ναυπηγηθέντα ἐπὶ σχεδίων προηγουμένως ἐγκριθέντων ὑπὸ τῆς δημοσίας ναυτικῆς ὑπηρεσίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαπλευσθέντων μιλίων ὑπολογίζεται κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἀφίξεως ἀπόστασιν μετρούμενην ἐπὶ τῆς εὐθείας ναυτικῆς γραμμῆς. Ἐν περιπτώσει πολέμου, τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ τῆς ἐπικρατείας. Ἐξαίρουνται τῆς ἐπιχορηγήσεως τὰ πλοῖα τὰ ἀσχολούμενα εἰς τὴν μεγάλην καὶ μικρὰν ἀλιείαν, εἰς τὰς ἐπιχορηγούμενας εἰδικῶς γραμμάς καὶ εἰς τὴν χάριν τέρψεως θαλασσοπλοῖαν.

10. Πᾶς πλοίαρχος, λαμβάνων μίαν τῶν ἐπιχορηγήσεων τῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 9 τοῦ παρόντος νόμου, εἶναι ὑπόχρεως νὰ μεταφέρει δωρεάν τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν ὁποίαν ἢ ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία τῷ ἐμπιστεύεται ἢ πρὸς αὐτὴν πρόκειται νὰ παραδώσῃ, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπατικῆς αποφάσεως τῆς 19 γερμινάλ ἔτους 10. Ἐὰν ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἀποστέλλεται εἰς ἐπιστάσιαν τῆς ἀλληλογραφίας, μεταβιβάζεται αὗτος ἐπίσης δωρεάν.

11. Κανονισμὸς τῆς δημοσίας διοικήσεως, περιέχων εἰδικῶς πίνακα τῶν ἀποστάσεων ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα, θέλει προσδιορίσει τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου.

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.

Ὅσον περισσότερον ἢ οἰκοδομὴ τῶν πόλεων στηρίζεται ἐπὶ ξυλίνων προμηθειῶν, τόσον ἡ ἐπισώρευσις τῶν πληθυσμῶν

καὶ ἡ τοῦ πυρός ἐν αὐτοῖς ἀνάμιξις ἀποτελεῖ σύνεχῃ καὶ βαρὺν κίνδυνον. Τὸ παράδειγμα τῆς ἐν Ἀμερικῇ πόλεως Chicago, καταστροφῆς ἀρδὴν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ ἡ μακρὰ σειρά τῶν πυρκαϊῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν ξυλίνης αὐτῆς οἰκοδομικῆς περιόδου εἶναι ἄρκούντως ἐνδεικτικά.

Ἡ πυροσβεστικὴ τῆς Νέας Ὑόρκης παρασκευὴ θεωρεῖται ὡς πρωτεύουσα μεταξὺ ὅλων τῶν λοιπῶν τοῦ κόσμου ἄστων, καὶ ὅμως ἡ τοῦ ξύλου χρῆσις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τοῦ Νέου Κόσμου εἶναι τόσον εὐρεία, ὥστε αἱ ἀπὸ τοῦ πυρός καταστροφαὶ περιβάλλονται δεινὸν ἐν αὐτῇ χαρακτῆρα. Μὴ ὑπολογιζομένων τῶν ἀπὸ τοῦ καπνοδόχου πυρῶν, ἀπὸ τοῦ 1866 μέχρι τοῦ 1875 γνωρίζομεν ἐκ τῆς καταστατικῆς τοὺς ἐπομένους κατ' ἔτος ἀριθμοὺς πυρκαϊῶν καὶ ἐπιγενομένων ἐξ αὐτῶν ζημιῶν εἰς δολλάρια (=6 δρ. ἕκαστον):

Ἔτη	πυρκαϊαί	ζημίαι
1866	796	6,428,000
1867	873	5,711,000
1868	740	4,342,000
1869	850	2,626,393
1870	964	2,120,212
1871	1,258	2,127,256
1872	1,844	4,268,440
1873	1,398	2,648,795
1874	1,410	1,328,841
1875	1,373	2,340,500
ὅλον	11,506	33,941,437

Κατὰ τὴν δεκαετίαν λοιπὸν 1866—75 τὸ πῦρ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατέφαγε περιουσίας ἀξίας 33,941,437 δολλαρίων ἤτοι 203,648,622 δραχμῶν! Ἐὰν κατὰ μέσον ὅρον ἀναλογίσωμεν καθ' ἕκαστον ἔτος τὴν καταστροφὴν ταύτην, ἰδοὺ ὅτι ἡ μάστιξ τῶν πυρκαϊῶν λαμβάνει ἐτησίως ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἄστωος 3,394,144 δολλάρια, πλεόν τουτέστι τῶν 20 ἑκατομμυρίων δραχμῶν εἰς τὸ ἑαυτῆς μέρος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξ ἑκάστης πυρκαϊᾶς ζημίαν, διαιρουμένου τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἐκ τῶν πυρκαϊῶν ἐνιαυσίων συλλήβδην ζημιῶν, ἀνερχομένου ὡς ἐξετέθη εἰς 3,394,144 δολλάρια, διὰ τοῦ κατὰ μέσον ἐπίσης ὅρον ἐνιαυσίου ἀριθμοῦ τῶν πυρκαϊῶν, ἀνερχομένου εἰς 1141, προκύπτει ὅτι ἑκάστη πυρκαϊὰ κατέστρεψεν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, κατὰ τὴν δεκαετίαν 1866—75, ἀξίαν 2,974 δολλαρίων ἤτοι 17,844 δραχμῶν, ποσὸν κατὰ πολὺ ἀνώτερον τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἐξακριβωθέντων ἀντιστοίχων.

Δὲν εἶναι ἀπὸ σκοποῦ νὰ ἐπιθεωρήσωμεν τὰ αἷτια, ἐξ ὧν αἱ ὑπὸ μελέτην ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πυρκαϊαὶ προέκυψαν. Ἐν πρώτοις ὡς ἀπανταχοῦ οὕτω καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ κατὰ τὸν χειμῶνα συμβαίνουσιν αἱ πλείονες πυρκαϊαί. Ἀκολουθῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔτος 1874 ἰδιαιτέρως, τὰ αἷτια τῶν πυρκαϊῶν κατατάσσονται ὡς ἐξῆς: ἀμέλειαι 414, ἐλαττώματα εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν θερμαντικῶν μηχανημάτων 244, ὑπερθερμάνσεις τῶν σωλήνων τῶν λεβήτων, κλπ. 96, παίδων παίγνια διὰ φωσφόρων 77, ἐκκρήξεις μεταλλικῶν οὐσιῶν 76, σπινθηροβολήσεις κλιβάνων, ἀτμομηχανῶν κλπ. 65, ἐκ πυροτεχνημάτων 59, ἐκ κακῆς χρήσεως τῆς φλογὸς τοῦ φωταερίου 55, ἐκούσαι πυρκαϊαὶ ἀπὸ ἡσφαλισμένων ἰδιοκτητῶν 40, ἀπὸ ἀναφλέξεως ξύλων ἐκ πριονίσματος 40, ἐκ διζήσεων τοῦ φωταερίου 38, ἐκ κακοβουλίας κακούργων 20, ἐκ διαφόρων συμβάντων 20, ἐξ ἐγκαταλείψεως θερμῆς στάκτης ἢ κλιβάνων κακῶς ἐσβεσμεσμένων 18, ἐξ ἀναφλέξεως λίπους 11, ἐξ ἀγνώστου αἰτίας 35.

Τοιαῦται αἱ αἰτίαι καὶ τοιαῦται αἱ ἐξ αὐτῶν συνέπειαι. Μένει νὰ ἴδωμεν ὅμως καὶ τὸν ὁργανισμόν δι' οὗ τὸ δημοκρατικὸν τῆς Νέας Ὑόρκης ἄστυ ἀμύνεται κατὰ τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρός. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ στρατιωτικὸν πυροσβεστῶν σῶμα, ἀλλ' ὅπως οἱ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενοι, συναθροίζονται ἀπλῶς ἐργάται πυροσβεσται ἐξ ἐθελοντῶν πολιτῶν, χωρὶς νὰ ἀποτελῶσι μέρος ὁπωσδήποτε δημοτικῆς στρατιᾶς. Εὐθὺς ὡς ληφθῇ τὸ σημεῖον τῆς πυρκαϊᾶς, ἐντὸς δύο

τῆς ὥρας λεπτῶν ἢ ἀτμοκίνητος ἀντλία μετὰ τοῦ προσω-
πικοῦ αὐτῆς εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς πυρκαϊᾶς. "Ο-
λαι αἱ ἀντλίας λειτουργοῦσι διὰ τοῦ ἀτμοῦ· νυχθημερὸν οἱ
θερμασταὶ διατηροῦσι βράζον τὸ ὕδωρ τῶν λεβήτων εἰς τρό-
πον ὥστε ἀρκοῦσι δύο λεπτὰ περαιτέρω θερμάνσεως πρὸς ἐπι-
τυχίαν τῆς ἀπαιτουμένης πιέσεως, ὅταν ἡ ἀντλία φθάσῃ ἐπὶ
τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος. Οἱ ἵπποι εἶναι τοποθετημένοι
οὕτως, ὥστε νὰ τεθῶσιν ἀφ' ἐαυτῶν ἐνώπιον τῆς ἀμάξης. Ὁ
ἠλεκτρισμὸς, δίδων τὸ σημεῖον τῆς πυρκαϊᾶς, ἀφαιρεῖ συγχρό-
νως τὸν τῆς φάτνης χαλινὸν καὶ, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη οὔτε
μιᾶς λέξεως, τίθενται οἱ ἵπποι εἰς τὴν θέσιν τῆς ἔλξεως. Αἱ
ἵπποσκευαὶ εἶναι ἡρτημέναι ὑπεράνω τῆς θέσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ
ἴστανται· δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εἰμὴ νὰ ἀφελῶσιν αὐταὶ νὰ πέ-
σωσιν ἐπ' αὐτῶν, νὰ κομβωθῇ ἡ ζώνη, νὰ κλεισθῇ τὸ περιλαί-
μιον, νὰ προσηλωθῇ εἰς τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἤδη προσηλω-
μένος εἰς τὴν ἑδραν τῆς ἀμάξης. Κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην
ὁ ἀμαξηλάτης ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἡ θύρα ἀνοίγε-
ται καὶ μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς πυρ-
καϊᾶς ἡ ἀντλία ὀρμᾷ πρὸς αὐτήν, καταφθάνουσα εἰς δύο κατὰ
μέσον ὅρον λεπτὰ τῆς ὥρας.

"Ολοὶ οἱ πυροσβεστικοὶ σταθμοὶ ὑπηρετοῦνται ὑπὸ 1,125
χιλιομέτρων τηλεγράφου. "Ολα τὰ δημόσια καταστήματα,
καὶ ὁσημέραι αὐξανόμενος ἀριθμὸς ἰδιωτικῶν οἰκιῶν ἐπὶ πλη-
ρωμῇ μικροῦ τέλους εἰς τὸ ταμεῖον τῆς πόλεως, συνδέονται
τηλεγραφικῶς μετὰ τῶν πλησιεστέρων πυροσβεστικῶν σταθ-
μῶν. "Ολας τὰς νύκτας περιπολῖαι πεζαὶ καὶ ἑφιπποὶ περιέρ-
χονται τὴν πόλιν ἐπὶ τῇ εἰδικῇ ἀποστολῇ τῆς ἀνακαλύψεως
τῶν πυρκαϊῶν καὶ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῶν εἰς τὸν πλη-
σιέστερον πυροσβεστικὸν σταθμόν. Δὲν πρέπει νὰ πα-
ρῶμεν καὶ τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως καινότροπον πράγματι ἐκρη-
σιμωτάτην ἐταιριστικὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν καταστημάτων
πρόνοιαν, ἥτις ὠργάνισε σώματα εἰδικὰ ἀνδρῶν ἐχόντων τὴν
ἀποστολήν, νὰ σώζωσι τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κινητὰ πράγματα
ἐκ τῶν πυρκαϊῶν.